

ปฐมบท

เสียงเพลงจังหวะร้อนแรงบรรเลงไปอย่างต่อเนื่องพร้อม
กับการแสดงแสนวบหวิบบนเวที แพรพิไลกลืนน้ำลายอีกใหญ่พลา
งลอบเป็นอนหน้าหน้านี้คู่หญิงชายที่กำลังทำการ ‘โชว์’ อย่างเร้าร้อนตาม
จังหวะเพลง

เธอจะเรียกสิ่งที่อยู่บนเวทีว่าความอุบาทว์ดีหรือไม่ แต่ที่แน่ๆ
เธอไม่อาจเรียกมันว่าศิลปะได้เลย และที่สำคัญ สถานที่แห่งนี้น่ากลัว
เกินไป อาหารและเครื่องดื่มของที่นี่ หรือแม้กระทั่งสมาชิกที่เข้ามา
ร่วมสังสรรค์ล้วนอันตรายด้วยกันทั้งหมด เธอไม่กล้าแสดงตัวเป็น
จุดเด่นมากนักจึงได้แต่คอยหลบเลี่ยงอยู่ในมุมมืดเพียงลำพัง และคอย
เฝ้าสังเกตทุกคนที่อยู่ที่นี่

“คุณไม่ควรมาที่นี่” เสียงทุ้มที่ดังขึ้นจากด้านหลังส่งผลให้
แพรพิไลสะดุ้งวาบ ครั้นพอหันไปมองก็เห็นเพียงหน้ากากสีดำที่ทาง
สมาคมบังคับให้สวมเท่านั้น แต่ริมฝีปากสีเข้มและเสียงนั้่นช่างคุ้นตา
คุ้นหูเธอเหลือเกิน

“คุณ...” แพรพิไลพูดได้เพียงเท่านั้นเพราะไม่กล้าเอ่ยออกไป
ตรงๆ ว่าใช้คนที่กำลังสงสัยอยู่หรือเปล่า จะมองรูปร่างของเขาก็ไม่
สามารถมองได้ เพราะชุดคลุมสีดำซึ่งยาวกรอมเท้ากับหน้ากากนั้น

ปิดบังทุกสิ่งทุกอย่างไว้จนหมดสิ้น แม้กระทั่งรูปร่างสูงโปร่งของชายหนุ่มคนหนึ่งที่เขาแสนคุ้นเคย

“ผมไม่รู้ว่าคุณต้องการอะไรกันแน่ แต่ขอเตือนเอาไว้อย่างหนึ่งว่าคราวหน้าอย่าให้ผมเจอคุณที่นี่อีก” เสียงนั้นยังคงดังออกมาจากบุรุษที่สวมหน้ากากสีดำ แต่ก็ทำให้เธอมั่นใจแล้วว่าเขาคือคนที่เธอคิดไว้จริงๆ

“แล้วทำไมคุณถึงมาที่นี่ได้ล่ะ” เธอถามเขาไม่ได้ ตอนอยู่ที่คลับเฮราหรืออยู่กับเธอสองต่อสองเขาดูเจ้าชู้กริ๊งกร๊อมและมักพูดจาที่เล่นที่จริงเสมอ ทว่าพอมาเจอกันที่นี่ ทั้งท่าทีและน้ำเสียงกลับดูเคร่งเครียดจริงจังราวกับคนละคน

“ผมก็ตามลูกค้าของผมมานะสิ คุณก็รู้ฐานะของผมแล้วไม่ใช่หรือว่าผมเป็นพวกผู้ชายขายน้ำนะ” เขาตอบพลางก้าวเข้ามาชิดจนใบหน้าอยู่ห่างกันแค่คืบ

โชคดีที่มีหน้ากากปิดบังเอาไว้ มิเช่นนั้นเขาคงเห็นใบหน้าที่ตื่นตระหนกของเธอเป็นแน่

“การแสดงจบแล้ว อีกสักพักคุณก็ควรกลับได้แล้ว” ถึงจะพูดอย่างนั้น แต่มือของเขากลับยึดเอวเธอเอาไว้แล้วต้นจนวนร่างเธอชิดผนัง จากนั้นก็บิดเบียดร่างของเขาเข้ามาชิดจนเธอรู้สึกได้ถึงสรีระกำยำภายใต้ชุดคลุม

“คุณจะทำอะไร!” เธอถามเขาเบาๆ พร้อมจับต้นแขนของเขาแน่นด้วยความตกใจ

“อยู่เฉยๆ ก่อน อย่าเพิ่งกระโดดกระตาค มีสายตาทลายคู่กำลังจับจ้องอยู่นะ”

เขาพูดอะไร เธอไม่เข้าใจเลยสักนิด ใครเป็นคนจับตาดู แล้วคนที่ดูจะรู้ได้อย่างไรว่าใครเป็นใครในเมื่อทุกคนแต่งตัวเหมือนกันหมด คือชุดคลุมสีดำยาวกรอมเท้าและสวมหน้ากากปิดบังใบหน้า แม้กระทั่ง

เขาเอง หากเขาไม่พูดออกมาเธอก็คงไม่รู้ว่าเป็นใครชัด ผู้ชายที่เธอคิดว่าชายบริการคนนั้น

ขณะที่กำลังสงสัย ชุดคลุมของเธอก็ถูกเขาเลิกขึ้นจนถึงหน้าขา จากนั้นเขาก็ยกขาข้างหนึ่งของเธอลงไปเกี่ยวเอวเขาเอาไว้ เธอเกือบหัวเราะออกมาแล้วถ้าไม่ได้ยินเสียงเขาเตือนขึ้นเสียก่อน

“อย่าร้องนะคุณ ก็แค่ทำท่าเท่านั้นแหละ ผมไม่ได้ทำจริงๆ หรอกนะ คุณลองมองไปรอบๆ สิว่าตอนนี้เขากำลังทำอะไรกันอยู่ เราจะแปลกแยกไม่ได้ ไม่อย่างนั้นจะเป็นที่สงสัยของคนคุณ”

แพรวพิไลมองไปรอบกายตามที่เขายกแล้วก็ต้องตกใจเป็นคำรบสอง เพราะตอนนี้ไม่ว่าจะบนเวที โต๊ะ โซฟา หรือแม้กระทั่งบนพื้นต่างก็มีคู่ชายหญิงร่วมรักกันนับเนี่ยท่ามกลางแสงไฟสลัวและเสียงเพลงที่เหมือนจะดังขึ้นอีกเล็กน้อย แต่สิ่งหนึ่งที่ทุกคนยังมีเหมือนกันนั่นก็คือชุดคลุมและหน้ากาก

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน!

“ไหนคุณบอกว่าแค่ทำท่าให้เหมือนเฉยๆ ใจ” เธอแค่นเสียงใส่พลางจิกเล็บลงไปใต้ต้นแขนเขา แม้จะมีเนื้อผ้ากางกั้นอยู่จนผิวเนื้อบริเวณนั้นไม่อาจสัมผัสกันได้ แต่มันก็ไม่อาจปกปิดอะไรบางอย่างที่กำลังตื่นตัวเต็มที่และคุนคุนตันขาของเธออยู่

“ผมก็ไม่ได้ทำจริงสักหน่อย แต่ขอโทษทีนะ ตรงนั้นมันควบคุมได้ที่ไหนกันแล้ว คุณก็รู้ว่าได้ชุดคลุมนี้เราต่างล่อนจ้อนด้วยกันทั้งคู่ แล้วคุณจะให้ผมเที่ยวเป็นมะเขือเผาหรือยังงัย ขึ้นเป็นอย่างนั้นผมก็รับแขกได้น้อยนะสิ”

เขาพูดเสียงพรั่นใจไปหูจนหน้ากากเสียดสีกัน ขณะที่เธอเบิกตากว้างเมื่อจู่ๆ เขาก็เริ่มวาดลีลาทำท่า ‘ร่วมรักจอมปลอม’ เพื่อหลอกตาคนคุณ

“อีตาบ้า! ปล่อยเดี๋ยวนี้เลยนะ” หัวใจเธอเต้นกระหน่ำจนแทบ

ระเบิดออกมานอกอก และเธอก็มั่นใจว่าเขาต้องรู้สึกได้อย่างแน่นอน

“อีกนิดนะ...ใกล้เสร็จแล้ว” เสียงลั่นพร่าของเขาพูดติดใบหูอีกครั้งราวกับต้องการเกล้งให้เธอได้อาย

“คนทุเรศ! ทำไมต้องทำเสียงกระเส้าด้วย” เธอพูดเสียงลอดไรฟันพลางหยิกต้นแขนเขาอย่างแรง

“หึๆ ก็เดียวไม่สมจริงใจ” เขาพูดกลั้วหัวเราะเบาๆ ใบหน้ายังคงฝังอยู่กับซอกคอของเธอ แต่ยอมปล่อยขาข้างนั้นของเธอลงยืนที่พื้นตามเดิม จากนั้นก็กระซิบเสียงเคียด

“เดี๋ยวคุณเดินตามผมมานะ ห้ามปล่อยมือจากผมเด็ดขาด ใครตึงมือไว้ก็สะบัดแรงๆ ไม่ต้องสนใจใคร เสร็จแล้วก็เข้าไปเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องให้เรียบร้อยแล้วก็รีบออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด และขอรับรองว่าอย่ากลับมาที่นี่อีก”

พูดจบเขาก็ปรือออกไป ความเย็นจากเครื่องปรับอากาศพัดวูบเข้ามากระทบผิวของเธอทันทีจนอดขนลุกซู่ไม่ได้ ครั้นพอหันมองรอบกาย ภาพการร่วมรักที่เห็นเป็นคู่ๆ ก่อนหน้านั้นก็เริ่มขยายวงกว้างและทวีความวิปริตมากขึ้นเรื่อยๆ

สมาคมบ้าอะไรกันนี้...

1

งานใหญ่งานแรก

“ว่าไงนะคะ ลากออกจันหรือ” แพรพิไลถามชายหนุ่มตรงหน้า
เสียงแหบแห้ง รู้สึกเรียวแรงหดหายทันทีเมื่อนักสืบมือดีของสำนักงาน
มายืนโบลากออก

“คุณแพรต้องเข้าใจผมด้วยนะครับ ลูกผมยังเล็ก ผมเองก็ต้อง
กินต้องใช้” คนพูดถอนหายใจแผ่ว หลุบตาลงต่ำเหมือนไม่กล้าสู้หน้า
ขณะที่แพรพิไลถอนหายใจออกมาเอือกใหญ่ ก่อนพยักหน้าขึ้น
ลงช้าๆ ยอมรับแต่โดยดี

“แพรเข้าใจค่ะ ยังไงก็ขอบคุณนะค่ะที่เคยช่วยงานคุณพ่อมา
ตั้งหลายปี” หญิงสาวสงี่ยมผิฝดเพื่อนไปให้

สีหน้าละอายใจผุดขึ้นมาวูบหนึ่งก่อนจะจางหายไปอย่างรวดเร็ว
จากนั้นชายหนุ่มก็ขอตัวออกไปจากห้องทันที

แพรพิไลไม่คิดโทษใครทั้งสิ้น รู้ดีว่าการที่เธอเข้ามาบริหาร
สำนักงานนักสืบไพศาลแทนบิดาที่เพิ่งเสียชีวิตไปเมื่อหกเดือนก่อน
เป็นเหตุให้นักสืบหลายคนไม่เชื่อในฝีมือ และต่างพากันคิดว่าเธอกำลัง
พาสำนักงานนักสืบแห่งนี้ล้มจมลง ดังนั้นในช่วงหกเดือนนี้จึงมีนักสืบ
คนเก่าคนแก่ฝีมือดีที่เคยร่วมทุกข์ร่วมสุขกับบิดาพากันตบเท้าลาออก
กันเป็นแถว

จะไปโทษพวกเขาที่ทอดทิ้งเธอก็ไม่ได้ เพราะในช่วงหกเดือนนี้ แทบไม่มีงานผ่านเข้ามาเลยด้วยซ้ำ จะมีก็แต่งานติดตามบุคคล คดีผู้สาวเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นเอง ในเมื่อไม่มีงานเข้า รายได้ก็หดหายตามไปด้วย ทว่ายอดหนี้ก็กลับเพิ่มสูงขึ้นจนเธอได้แต่กุมศีรษะเมื่อเห็นรายการค่าใช้จ่ายในแต่ละเดือน

ตอนที่เธอเรียนปริญญาโทอยู่ต่างประเทศ ไม่เคยรู้เลยว่าบิดาจะมีค่าใช้จ่ายสูงถึงขนาดนี้ ครั้นพอท่านเสียชีวิตลง เธอจึงถูกเรียกตัวกลับเมืองไทยทันทีเพื่อจัดการงานศพ และเพื่อรับมรดกของบิดา ซึ่งมรดกนั้นก็คือนักงานนักสืบไพศาลแห่งนี้ แถมยังพ่วงมาด้วยหนี้สินก้อนโตจากธนาคารอีกด้วย

การเรียนปริญญาโทของเธอสิ้นสุดลงในวันนั้นทันที...

เสียงเคาะประตูที่ดังขึ้นอีกครั้งปลุกให้แพรวไฟโลตื่นจากภวังค์ แล้วหันไปมองคนที่กำลังเดินเข้าประตูมาด้วยท่าทางตื่นเต็นระคนดีใจ “มีอะไรหรือเจ”

“พี่แพรว! มีคนมาติดต่อว่าจ้างเราละ ตอนนี้เจให้ไปรอที่ห้องประชุมแล้ว” เจติยา นักศึกษาจบใหม่ ซึ่งเป็นรุ่นน้องมหาวิทยาลัยเดียวกันกับแพรวไฟหลุดพลางยิ้มพลาง ท่าทางดีใจราวกับถูกลอตเตอรี่รางวัลที่หนึ่ง

อย่าว่าแต่เจติยาจะดีใจเลย แพรวไฟเองก็ตื่นเต้นไม่แพ้รุ่นน้องเช่นกัน

“จริงหรือ โอเค พี่จะไปเดี๋ยวนี้แหละ ไปตามใจมาให้พี่ด้วยนะ” ร่างระหงลุกพรวดขึ้นทันทีพร้อมกระดาศปากกาและโทรศัพท์มือถือเพื่อใช้ในการเก็บรายละเอียดตอนรับงาน จากนั้นก็เดินลื่นๆ ออกจากห้องทำงานไปยังห้องประชุมที่ว่าทันที

สำนักงานนักสืบไพศาล เป็นอาคารพาณิชย์สามชั้นสองคูหา ด้านข้างของอาคารเป็นพื้นที่ว่างโล่งประมาณห้าสิบตารางเมตร ซึ่ง

ใช้เป็นที่พักผ่อนของสำนักงาน กำแพงด้านหนึ่งของที่จอดรถมีประตูเหล็กเปิดเชื่อมถึงกันกับตัวอาคาร มีไว้สำหรับลูกค้าที่ไม่ต้องการเข้าทางด้านหน้าสำนักงาน และไม่ต้องการให้ผู้อื่นเห็นว่ามาใช้บริการที่นี่

แฟรฟิไลเคาะประตูบอกคนข้างในตามมารยาทก่อนเปิดประตูเข้าไป ภายในห้องมีผู้ชายท่าทางภูมิฐาน อายุประมาณสามสิบปลายจนถึงสี่สิบต้นๆ คนหนึ่งนั่งรออยู่ หญิงสาวลอบสำรวจบุคคลตรงหน้าอย่างรวดเร็วเพื่อไม่ให้เป็นการเสียมารยาท ก่อนจะเดินเข้าไปนั่งเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามแล้วยกมือไหว้ทักทาย

“สวัสดีค่ะ ดิฉันแฟรฟิไลคะ เรียกแฟรเฉยๆ ก็ได้ ไม่ทราบว่าเป็นวันนี้มีอะไรให้ดิฉันรับใช้คะ” เธอยิ้มบางๆ หลังจากแนะนำตัวเองเสร็จและรอการตอบรับจากอีกฝ่าย เห็นเพียงชายหนุ่มยิ้มมุมปากขึ้นเล็กน้อยก่อนพูด

“ผมไม่คิดมาก่อนว่าผู้สืบทอดกิจการของคุณไพศาลจะเป็นสาวน้อยหน้าตาน่ารักขนาดนี้”

น้ำเสียงของเขาฟังเรียบเรื่อย ทำให้หญิงสาวไม่สามารถคาดเดาอารมณ์ของอีกฝ่ายได้ เนื่องจากเขาสวมแว่นกันแดดอันใหญ่ปิดบังดวงตา

แฟรฟิไลยิ้มละไม ด้วยความที่เป็นคนเก็บอารมณ์ของตัวเองและมองสีหน้าของคนอื่นได้เก่งเพราะบิดาสอนมาตั้งแต่เด็ก จึงทำให้เธอได้ตอบสนองทากับเขาได้อย่างเป็นธรรมชาติ แม้จะไม่ชอบใจนักที่มีคนมาแตะเรื่องอายุ หรือดูแคลนความสามารถของเธอ

“ขอบคุณที่ชมค่ะ ว่าแต่คุณรู้จักคุณพ่อด้วยหรือคะ”

“รู้จักครับ ผมเคยมาขอให้พ่อของคุณช่วยผมสองสามครั้ง”

ฟังเขาพูดจบ แฟรฟิไลก็ยิ้มกว้างทันที นึกขึ้นชมเขาในใจที่เลือกใช้คำพูดให้เกียรติบิดาของเธอ ตามปกติแล้ว หากเป็นคนอื่นคงพูดว่ามาจ้างให้ทำนั่นทำนี่ แต่เขากลับเลียงไม่ใช่คำนั้น และเลือกใช้คำว่า

มาขอให้ช่วยแทน

“อ้อ...ขอบคุณมากๆ เลยนะคะ ถ้าอย่างนั้นวันนี้มีอะไรให้ทางเรารับใช้ไหมคะ คุณ...” เธอไม่รู้ว่าเขาชื่ออะไร แต่ดูจากการแต่งกายและเครื่องประดับที่แคนาฟิกาข้อมือก็เรือนละเกือบล้าน ก็พอเดาได้ว่าชายหนุ่มคนนี้นั้นฐานะไม่ธรรมดา

“สุกัภาพลครับ สุกัภาพล หัสวิจิตร” เขาบอกพร้อมกับถอดแว่นกันแดดที่บังดวงตาออก จึงทำให้เธอได้เห็นหน้าเขาเต็มตา ซึ่งยอมรับเลยว่าเขาเป็นชายหนุ่มที่หน้าตาดีมากคนหนึ่ง

แพรวไฟไลเคยเห็นเขาตามหน้านิตยสารไฮโซอยู่บ่อยๆ เขาเป็นเจ้าของธุรกิจมากมายหลายอย่าง เป็นคนหนุ่มอนาคตไกลที่หยิบจับอะไรก็ประสบความสำเร็จไปทุกเรื่อง และที่สำคัญ...เขาแต่งงานแล้ว

“ยินดีที่ได้รู้จักอย่างเป็นทางการครับคุณแพรว” เขายื่นมือออกมาตามธรรมเนียมแบบฝรั่ง

ซึ่งเธอเองก็ไม่ได้ถือสาอะไร เพราะเคยผ่านการเรียนเมืองนอกเมื่อนานมาแล้ว ถึงแม้จะเรียนไม่จบก็ตาม จึงยื่นมือออกไปจับด้วยความยินดี

เขาปล่อยมือออกอย่างสุภาพ ไม่มีท่าที่ล่วงเกินใดๆ ทำให้แพรวไฟไลพอใจมาก เพราะตั้งแต่มาทำงานตรงนี้ เธอถูกพวกหัวงูลอกแะอั่งอยู่บ่อยๆ บางครั้งก็มาว่าจ้างให้ทำงานไร้สาระ เช่นติดตามคนหาย และคนที่หายไปก็เป็นลูกชายบ้าง ลูกสาวบ้าง ทั้งที่ความจริงแล้วบุคคลเหล่านั้นก็แค่ไปเที่ยวต่างจังหวัดกับเพื่อน และได้บอกกล่าวกับบิดามารดาไว้เรียบร้อยแล้ว

เธอเบื่องานลักษณะนี้เต็มทน เธออยากได้คดีเจ๋งๆ ลักคดีเพื่อเชิดหน้าชูตาสำนักงาน และเพื่อพิสูจน์ฝีมือว่าเธอก็มีสายเลือดของบิดาอยู่เต็มเปี่ยม

เสียงเคาะประตูห้องประชุมดังขึ้น ตามมาด้วยร่างสูงโปร่งของ

จิรายุ แพรพิไลจึงเรียกเขามาแนะนำสุภาพลให้หนุ่มรุ่มน่องรู้จักทันที

“ใจ นี่คือคุณสุภาพล หัสวิจิตร”

จิรายุยกมือไหว้ แพรพิไลจึงหันไปแนะนำหนุ่มรุ่มน่องบ้าง

“คุณสุภาพลคะ นี่จิรายุคะ หรือเรียกสั้นๆ ว่าโจก็ได้ เป็นผู้ช่วย
ของดิฉันเอง”

สุภาพลหันไปยิ้มและผงกศีรษะให้เล็กน้อยอย่างไว้ท่าที จน
ทุกคนนั่งกันเรียบร้อยแล้วเขาจึงหยิบรูปถ่ายใบหนึ่งออกมาจากกระเป๋า
สตางค์

“คุณรู้จักผู้หญิงในรูปนี้ไหมครับ” ชายหนุ่มเลื่อนรูปมาตรงหน้า
แพรพิไลกับจิรายุ

ทั้งสองชะงักมองพร้อมกันก่อนที่หญิงสาวเพียงคนเดียวในห้อง
จะพยักหน้าช้าๆ

“คุณครองขวัญ ภรรยาของคุณ” แคะเห็นรูปแพรพิไลก็จำได้ทันที
เพราะผู้หญิงคนนี้เป็นสาวสังคม งานไหนงานนั้นจะขาดเจ้าตัวไม่ได้
เด็ดขาด ครองขวัญเริ่มมีชื่อเสียงโด่งดังในวงสังคมชั้นสูงตั้งแต่แต่งงาน
กับสุภาพลเป็นต้นมา

สุภาพลพยักหน้าขึ้นลงช้าๆ พยายามมุมปากเล็กน้อยจนดูเหมือน
ไม่ยิ้ม จากนั้นก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่

“ที่วันนี้ผมมาหาคุณแพรให้ช่วยก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับภรรยาของผม
คนนี้นั่นแหละครับ”

“เชิญว่ามาได้เลยคะ” แพรพิไลหยิบโทรศัพท์มือถือมากดอัดเสียง
และตั้งท่าเตรียมจดทันที

“อย่างที่คุณเห็นตามหน้าหนังสือบ่อยๆ ว่าภรรยาผมเธอเป็นคน
ที่ชอบเข้าสังคมมาก”

ชายหนุ่มเริ่มเกริ่นด้วยท่าทีสบายๆ แต่แพรพิไลมองออกว่าเขา
กำลังว่าวุ่นและไม่สบายใจ สังเกตได้จากการที่เขาประสานมือกันไว้

ตรงหน้าแล้วเอานิ้วโป้งถูกันไปมาตลอดเวลา

“และเพราะการเข้าสังคมของเธอ ผมจึงเริ่มสงสัยว่าภรรยาผมกำลัง...มีคู่”

“อะไรนะคะ...มีคู่!”

แพรวพิไลตกใจจนอ้าปากค้างไปชั่วครู่ ครั้นพอได้สติจึงรีบปลดอาการนั้นทิ้งไปแล้วเข้าสู่โหมดความเป็นนักสืบมืออาชีพด้วยการเอ่ยถามชายหนุ่มตรงหน้าเสียงเครียด

“ทำไมคุณถึงมั่นใจนักคะว่าภรรยาของคุณกำลังมีคนอื่น”

สุก้าพลยกไหล่เล็กน้อย นิ้วชี้ไต่ตะเบาๆ รวากับกำลังคิดหาคำพูดที่เหมาะสมก่อนพูดออกมา “สามีภรรยาคนหนึ่ง ถ้าอยู่ด้วยกันมา สักพักแล้วอีกฝ่ายเปลี่ยนไป สาเหตุมันก็มีอยู่ไม่กี่อย่างหรอกครับ”

เขาโน้มตัวไปข้างหน้า เท้าแขนทั้งสองข้างลงบนโต๊ะก่อนพูดต่อ “จริงอยู่ว่าภรรยาผมเธอชอบการเข้าสังคมและการสังสรรค์มาก แต่ทุกครั้งเธอมักกลับบ้านเป็นเวลาเสมอ หรือไม่ก็อัปเดตสเตตัสของตัวเองในอินสตาแกรมและเฟซบุ๊กตลอดเวลาว่าตอนนี้กำลังทำอะไร แต่ช่วงสองสามเดือนให้หลังนี้ ดูเหมือนพฤติกรรมตรงนี้ของเธอจะเปลี่ยนไป ช่วงกลางวันเธอก็อัปเดตเป็นปกติ แต่ถ้าเป็นตอนกลางคืน เธอแทบไม่แตะโซเชียลเลย ผมคิดว่าน่าจะเป็นเพราะเธอกำลังอยู่กับคนอื่น”

สุก้าพลหยิบนามบัตรจากกระเป๋าเสื้อตางค์ยื่นส่งมาให้ตรงหน้านักสืบสาว “ผมสังเกตว่าเธอเปลี่ยนไปตั้งแต่เริ่มเข้าสังคมของที่นี่ครับ”

แพรวพิไลกวาดตามองรายละเอียดบนนามบัตรใบนั้นอย่างรวดเร็วก่อนส่งต่อให้จิรายุ “คลิบเฮรา...ถ้าจำไม่ผิดที่นี่เพิ่งเปิดตัวไปได้ไม่นานนี่คะ และค่าเมมเบอร์แพงมาก”

“ใช่ครับ เพราะค่าเมมเบอร์แพง สมาชิกที่นี่จึงมีแต่ไฮโซชื่อดังของเมืองไทยไปรวมตัวกัน อีกทั้งการเดินลีลาศก็เริ่มเป็นที่นิยมใน

หนุ่มสาวสังคมและหนุ่มกระเป๋านัก ผมสืบมาได้ว่าภรรยาของผมเธอ
จะไปที่นี่ประมาณอาทิตย์ละสามหรือสี่วัน”

“แล้วที่คุณต้องการให้ทางเราไปสืบนี่คือคุณต้องการหลักฐาน
ยืนยันใช่ไหมคะว่าเธอกำลังนอกใจคุณอยู่จริง?” หญิงสาวฟังถามตรง
ประเด็น เพราะรู้ว่าบางทีพวกไฮโซเหล่านี้ก็น่าบางในการบอกเล่า
เรื่องส่วนตัวกับคนอื่น

สุภาพลยืมอ่อนพลงมองใบหน้าสวยเฉียวของหญิงสาวตาไม่
กะพริบ “ครับ จะเป็นรูปถ่ายหรือคลิปก็ได้ ผมจะเอาให้เธอดูว่าผมรู้
เรื่องนี้แล้วและจะได้ทำเรื่องหย่ากันเสียๆ แต่ถ้าเธอไม่ยอมผมก็จะ
ฟ้อง เพราะคุณก็น่าจะรู้ว่าไม่มีผู้ชายที่ไหนทนได้หรือที่เห็นภรรยาของ
ตัวเองไปนอนกับผู้ชายคนอื่น”

“เอ่อ...ขอโทษนะค่ะที่ดิฉันจะขอออกความเห็นเล็กน้อย ดิฉัน
คิดว่าบางทีเรื่องนี้สามีภรรยาก็น่าจะพอคุยกันได้นะ” เธอหลุบตาลง
มองสมุดโน้ตในมือ จึงไม่ทันได้เห็นมุมปากของชายหนุ่มที่ยกขึ้นเล็กน้อย
เมื่อได้ยินอย่างนั้น

“เธอไม่ได้ทำครั้งนี้เป็นครั้งแรกครับ ก่อนหน้านั้นเธอก็เลี้ยง
เด็กหนุ่มไว้คนหนึ่ง เซาคอนโดฯ ให้อยู่ด้วย ผมจับได้ครั้งนั้นก็ให้อภัย
กันไปเพราะภรรยาผมเธอค่อนข้างเฟรนด์ลี อีกอย่างผมเองช่วงนั้นก็
มัวแต่่วนอยู่กับงานก็เลยไม่ได้เอาใจใส่เธอเท่าที่ควร แต่ผมคิดว่าครั้งนี้
คงไม่มีการให้อภัยกันอีกต่อไป เพราะหากเรื่องนี้รั่วไหลไปถึงคนอื่น
ชื่อเสียงวงศ์ตระกูลของผมคงย่อยยับ และผมเองก็คงมองหน้าคนอื่น
ไม่ติดแน่ หวังว่าคุณคงเข้าใจ”

“ค่ะ” หญิงสาวพยักหน้าเมื่อคิดถึงความเป็นจริงข้อนี้

สุภาพลเป็นคนมีหน้ามีตาในวงสังคม หากเขาปล่อยปละละเลย
ให้ภรรยาตัวเองไปเลี้ยงเด็กหนุ่มอยู่นอกบ้าน หรือหาความสัมพันธ์กับ
ผู้ชายคนอื่นคงไม่แล้วตกเป็นขี้ปากให้คนเอาไปนินทาหรือหัวเราะกัน

ลับหลังแน่

“สำหรับเรื่องค่าใช้จ่ายทุกอย่างมาเก็บกับผมได้เลยไม่ต้องเกรงใจ นี่เบอร์ของผมครับ” เขายื่นนามบัตรของตัวเองมาให้ แพรพิไลจึงยื่นของตนไปบ้างเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยน

สุภาพลลукขึ้นยืนพร้อมกับหยิบนามบัตรของหญิงสาวใส่ในกระเป๋าตังค์ “ผมเชื่อในความเป็นมืออาชีพของคุณ และเชื่อว่าลูกไม้หล่นได้ต้นสมอ หวังว่าเรื่องที่ผมมาวันนี้จะไม่ถูกแพร่งพรายออกไปนะครับ”

“คุณสุภาพลลุกมั่นใจได้เลยนะคะว่าเรื่องนี้ทางเราจะปิดเป็นความลับแน่นอน” เธอยืนขึ้นแล้วส่งยิ้มให้เขาด้วยความมั่นใจ เพราะการทำงานตรงนี้ การรักษาความลับของลูกค้าถือเป็นเรื่องที่ต้องยึดถือไว้ให้มั่น

“ขอบคุณมากครับคุณแพร” เขายื่นมือมาตบหน้า เธอจึงยื่นไปจับกับเขาตามธรรมเนียม

ทว่าพอเลื่อนสายตาดูขึ้นมองหน้าเขาก็ต้องรีบหลบลงมองที่มีือเช่นเดิม เพราะสายตาของชายหนุ่มไม่ใช่การมองคนรู้จักธรรมดาๆ แต่เป็นสายตาของชายที่ถูกตาต้องใจหญิงสาวคนหนึ่ง

หญิงสาวออกไปส่งเขาถึงรถ มองรถญี่ปุ่นกลางเก๋ากลางใหม่ที่กำลังเคลื่อนตัวออกไปจากลานจอดรถก็พอรู้แล้วว่าเขามาที่นี่โดยไม่ได้ปรึกษาหรือบอกให้ใครรู้ เพราะคนระดับผู้บริหารอย่างเขาไม่น่าจะขับรถรุ่นธรรมดาอย่างนี้ได้

แพรพิไลเดินเข้าออฟฟิศด้วยหัวใจที่หนักอึ้งอย่างบอกไม่ถูก ไม่เข้าใจว่าทำไมคนเราทุกวันนี้ถึงไม่มีความซื่อสัตย์ในชีวิตคู่ ระยะเวลาเพียงแค่หกเดือนที่เธอมารับช่วงต่อจากบิดา เธอต้องทำคดีชั่วสาวแบบนี้ไม่รู้กี่สิบคดีแล้ว และส่วนใหญ่เหตุการณ์หลังจากนั้นก็มักเป็นการหย่าร้างเพราะความไม่รู้จักรักพอของอีกคน

ดูเอาเถอะ...ขนาดสุภาพบุรุษที่มาขอให้หาหลักฐานการนอกใจของภรรยา ก็ยังไม่วายทำเจ้าผู้ใส่เธอจนได้ แม้จะไม่โจ่งแจ้งเหมือนบางราย แต่เธอก็ไม่โง่ถึงขนาดมองไม่ออกว่าเขากำลังสนใจเธออยู่

จะว่าไปแล้ว สามภรรยาคุณนี่ช่างศีลเสมอกันเสียจริง

“ผมว่าเขามองพี่แปลกๆ นะ เหมือนเสือจะกินเหยื่ออะไรประมาณนั้นเลย” จิรายุออกความเห็น เพราะตอนที่เขานั่งจดข้อมูล เขาเองก็ต้องนั่งสังเกตลูกค้าไปด้วยว่ามีสีหน้าและแววตาอย่างไร จึงทำให้เขารู้ว่าสุภาพบุรุษไม่ชายตามาทางเขาเลยแม้แต่น้อย ทำราวกับว่าในห้องประชุมเมื่อครู่มีแค่ตนกับแพรวพิไลเท่านั้น

“แต่เขาดูดีกว่าในรูปเยอะเลยนะ” เจตียาพูดยิ้มๆ

ขณะที่แพรวพิไลจมอยู่กับความคิดของตัวเองอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดออกมาอย่างเลื่อนลอย

“พี่ศักดิ์ลาออกแล้วนะ เท่ากับว่างานนี้พี่ต้องลงมือสืบเองทั้งหมด” หญิงสาวถอนหายใจออกมาอย่างอ่อนล้า เหยหนามองลูกน้องที่เหลืออยู่เพียงสองคนตรงหน้า

“เราสองคนคิดอยากลาออกไปหางานที่อื่นทำบ้างรึเปล่า พี่ไม่ว่านะ พี่เข้าใจดีว่าใครๆ ก็อยากมีงานดีๆ ทำ” แพรวพิไลส่งยิ้มผิ่ตเพื่อนให้ลูกน้องทั้งสองคน เพราะตัดสินใจแล้วว่าคุยเปิดอกกันดีที่สุด หากทั้งสองคนอยากลาออกจากที่นี่จริงๆ เธอก็จะไม่ห้าม อีกทั้งจะได้วางแผนสำหรับงานชิ้นนี้ด้วยว่าต้องทำอะไรต่อไปหากไม่มีพวกเขาอยู่ช่วยแล้ว

“พี่แพรวอย่าพูดอย่างนั้นสิ พวกเราจะไม่ทิ้งพี่ไปไหนเด็ดขาด ล่มหัวจมท้ายด้วยกันมาขนาดนี้แล้ว ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องช่วยกันให้ถึงที่สุด ตอนผมเรียนจบใหม่ๆ กำลังลำบากหางานทำไม่ได้ ถ้าไม่มีพี่ดึงมาช่วยทำงานตรงนี้ ป่านนี้ผมก็คงนอนเป็นวิญญูณอยู่ที่บ้านนั่นแหละ”

“ใช่ คนอื่นตัดช่องน้อยแต่พอตัวทิ้งพี่ไปก็ช่างเขาเถอะ แต่เจ
จะไม่ทำอย่างนั้นกับพี่เด็ดขาด”

เมื่อเห็นอดีตรุ่นน้องร่วมมหาวิทยาลัยยืนยันหนักแน่นว่าจะไม่
ทิ้งกัน แพรพิไลก็อดน้ำตาขังไม่ได้ เธอคว้ามือลงแล้วยืนไปข้างหน้า
ทั้งจิรายุและเจตยาจึงทำอย่างเดียวกันบ้างด้วยการวางมือซ้อนลงไป

“สู้!”

แพรพิไลเกิดแรงฮึดขึ้นมาอีกครั้ง เธอสูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ
แล้วเริ่มส่งงานด้วยท่าทีที่ทำให้ลูกน้องที่เหลืออยู่เพียงสองคนเกิดความ
กระตือรือร้นขึ้นมาทันที

“ใจหาข้อมูลเกี่ยวกับคลับเฮราด้วยนะว่าค่าเมมเบอร์เท่าไร กลุ่ม
ลูกค้าส่วนใหญ่เป็นใครบ้าง และลองดูชาวเสียๆ หายๆ ของที่นี่ด้วย
ว่าเคยมีหลุดออกมารีเปล่า อย่างเช่นการขายบริการแอบแฝง” เธอรู้
มาว่าฉบับหรือโฮสต์คลับที่ผู้หญิงนิยมเที่ยวหาความสุขจากเด็กหนุ่มนั้น
บางทีจะมีการเดินลีลาศ ฉะนั้นคลับแห่งนี้อาจจะมีการมีธุรกิจแบบนั้น
แอบแฝงอยู่ก็เป็นได้

“ส่วนเจ ลงประกาศหาพนักงานแอดมินสักหนึ่งตำแหน่ง เอาไว้
มาอยู่ประจำสำนักงานเพื่อคอยรับโทรศัพท์และรับเรื่องจากลูกค้าที่มา
ว่าจ้าง ถ้าหายากก็เอาเด็กฝึกงานไปก่อนก็ได้ เด็กจบใหม่ได้ยิ่งดีเพราะ
พวกนี้จะไฟแรง แล้วก็หาฝ่ายไอทีอีกหนึ่งตำแหน่ง เอาไว้มาอยู่ออฟฟิศ
ด้วยเหมือนกัน หน้าที่คือคอยรับส่งข้อมูลให้พวกเราเวลาทำงานนอก
สถานที่”

“รับทราบค่ะ/ครับ” ทั้งสองคนรับคำสั่งพร้อมกัน ก่อนแยกย้าย
กันไปทำหน้าที่ของตัวเอง

แพรพิไลเดินกลับเข้าห้องทำงานส่วนตัวแล้วหยิบเอกสารข้อมูล
ของครองขวัญ ภรรยาของสุภาพลออกมานั่งศึกษา เพื่อดูว่านอกจาก
คลับแห่งนี้แล้ว เจ้าตัวยังไปที่ไหนอีกบ้างในแต่ละวัน เพราะเท่าที่

ผู้ว่าจ้างบอกมา ครองขวัญไม่ได้ทำงานอะไร เงินที่ใช้จ่ายอยู่ทุกวันนี้ ก็เป็นเงินของสุภาพบุรุษทุกบาททุกสตางค์

สิ่งที่แพรพิไลทำนั้นคือการสะกดรอยตามครองขวัญ
เพื่อดูว่าในแต่ละวันเจ้าตัวทำอะไรและพบปะใครบ้าง

ในวันแรกนั้นกิจกรรมของครองขวัญมีเพียงทำผมที่ร้านเสริมสวย นวดหน้าทีสปา และรับประทานอาหารในภัตตาคารของโรงแรม ตก กลางคืนก็นั่งดื่มกับกลุ่มเพื่อนไฮโซในร้านอาหารกึ่งผับที่ชั้นดาดฟ้า ของโรงแรมแห่งหนึ่ง กว่าจะกลับเข้าคฤหาสน์หัตถิวิตรอีกครั้งก็ปา เข้าไปตีสาม

สรุปได้ว่าวันนี้เธอยังไม่เห็นชายหนุ่มที่เข้าข่ายว่าจะเป็นผู้รัก ของครองขวัญแม้แต่คนเดียว

“เฮ้อ...เหนื่อยชะมัด” แพรพิไลทิ้งตัวลงบนที่นอนอย่างหมดแรง หลังจากอาบน้ำเสร็จเรียบร้อย เหลือบมองนาฬิกาที่หัวเตียงแล้วก็ได้ แต่ถอนหายใจกับตัวเอง

บางครั้งเธอก็ไม่เข้าใจพวกสาวไฮโซเหล่านี้สักเท่าไร ในแต่ละวัน เวลาส่วนใหญ่ล้วนแล้วแต่หมดไปกับเรื่องไร้สาระ ทว่าพอดึกในมุกกลับ บางทีพวกเขาเหล่านั้นอาจจะกำลังเบื่อชีวิตที่เป็นอยู่ก็ได้...มีเงินมาก เกินไปก็คงทุกข์เพราะไม่รู้จะเอาไปซื้ออย่างไรกระมัง

วันถัดมา แพรพิไลก็ยังคงติดตามครองขวัญเช่นเคย แต่วันนี้ เธอเปลี่ยนรถที่ใช้ติดตาม และแต่งตัวแต่งหน้าแตกต่างไปจากเมื่อวาน เพื่อไม่ให้อีกฝ่ายจำได้ ซึ่งกิจวัตรประจำวันของครองขวัญยังคงเป็น การเข้าร้านเสริมสวย ร้านสปา และรับประทานอาหารในภัตตาคารหรู แต่ตกกลางคืนเจ้าตัวกลับไปเปลี่ยนชุดที่คฤหาสน์เป็นชุดเดรสสายเดี่ยว สีแดงสดเนื้อผ้าพลิ้วไหวยามก้าวเดิน กระโปรงบานทิ้งตัวระดับเข่า มีประกายระยิบระยับล่อกับแสงไฟที่ตกต้องเนื้อผ้า

“ชุดแบบนี้แปลว่าวันนี้จะไปทีคลับเฮราสินะ” พุดพลาหงหันมองชุดของตัวเองที่แขวนไว้หลังเบาะแล้วได้แต่ยิ้มผิดเพื่อน ตอนแรกก็เตรียมชุดนี้มาเธอยังกลัวว่ามันจะเวอร์วังอลังการมากเกินไป แต่พอเห็นชุดของครองขวัญแล้วกลับกลายเป็นว่าชุดของเธอจืดสนิท

“แสดงว่าที่นี้แต่งตัวประชันกันสุดฤทธิ์ ถ้าต้องมาบ่อยๆ แล้วจะเอาชุดที่ไหนใส่มาละเนี่ย” หญิงสาวทำหน้าครุ่นคิด จากนั้นใบหน้าของใครคนหนึ่งก็ผุดวาบขึ้นมาในหัว

“อืม...เรื่องแบบนี้ต้องให้ลินดาช่วยเสียแล้ว”

ลินดา หรือเรื่องฤทธิ์ สาวประเภทสอง เพื่อนสนิทคนหนึ่งของเธอตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลาย ซึ่งตอนนี้เปิดร้านให้เช่าชุดคอสเพลย์ รวมไปถึงชุดราตรีและชุดออกงานต่างๆ ตอนที่กลับมาจากเมืองนอกใหม่ๆ เธอเคยไปเยี่ยมเยียนอยู่หลายครั้ง งานศพของบิดาเธอ ลินดาก็มาช่วยเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงอยู่หลายวัน

แพรวไฟลัษรตามครองขวัญอยู่ห่างๆ จนกระทั่งมาถึงสถานที่โอ่อ่ากว้างขวางแห่งหนึ่ง เธอเหลือบมองตัวอักษรสีทองที่อยู่ด้านหน้าโดมขนาดใหญ่ ซึ่งทำเลียนแบบสิ่งปลูกสร้างกลางทะเลทรายสมัยอียิปต์โบราณ ตรงประตูทางเข้ามีสฟิงซ์สองตัววางตั้งไว้คนละด้านของประตู

“เฮรา...เทพีเฮราจันหรือ ไม่เลวนี่”

หญิงสาวเลือกจอดรถตำแหน่งที่อยู่ตรงข้ามกับรถของครองขวัญ รอจนกระทั่งเป้าหมายเข้าไปด้านในแล้วจึงหยิบอุปกรณ์ที่จำเป็นต้องใช้ออกมา ไม่ว่าจะเป็นกล้องแอบถ่ายในรูปแบบของปากกาและกุญแจรถ เมโมรี่การ์ด โทรศัพท์มือถือสองเครื่องใส่ในกระเป๋าสะพาย จากนั้นก็ป็นไปเบาะหลัง หยิบที่บังแดดมาติดกระจกรถทั้งสองด้าน เมื่อมั่นใจว่าไม่มีใครเดินผ่านมาบริเวณนี้จึงลงมือเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดที่เตรียมมา ปล่อยผมยาวสยาย เติมลิปสติกสีแดงสด และเขียน

อายไลเนอร์เพิ่มอีกนิตก็เป็นอันเสร็จเรียบร้อยแล้ว

แฟรฟิไลเดินเซิดหน้าไปที่ประตู ครั้นพอก้าวเข้ามาด้านในแล้ว จึงพบว่าบริเวณที่เธอยืนอยู่คือโถงรับรองแขกซึ่งมีนักเที่ยวกำลังนั่งคุยโทรศัพท์อยู่ประปรายบนโซฟาที่จัดไว้เป็นซุ้มๆ ถัดออกไปเป็นประตูกระจกบานใหญ่ มีเครื่องสแกนบัตรตั้งอยู่ด้านข้าง เธอเดาว่าคงเอาไว้สแกนบัตรของสมาชิก หากไม่มีบัตรผ่านก็คงไม่สามารถผ่านประตูนี้เข้าไปได้

ร่างโปร่งระหงเดินวนขนาดไปที่เคาน์เตอร์ใกล้ประตู พนักงานต้อนรับสาวหน้าตาสะสวยสองคนคลีเยี่ยมหวานหยดพร้อมยกมือไหว้อย่างนอบน้อม “สวัสดีค่ะคุณผู้หญิง ไม่ทราบว่ามีอะไรให้ช่วยไหมคะ”

แฟรฟิไลยิ้มตอบกลับไป พยายามวางมาดไฮโซที่สุดเท่าที่จะทำได้ “ดิฉันอยากเป็นเมมเบอร์ของที่นี่ค่ะ ไม่ทราบว่าจะต้องทำอะไรบ้างคะ”

ทันทีที่เธอพูดจบ พนักงานสาวทั้งสองคนนั้นก็ลุกพรวดแล้วเดินออกมาจากเคาน์เตอร์พร้อมกับใบสมัครสมาชิก จากนั้นก็กุลีกุจอต้อนรับขับสู้เป็นอย่างดีด้วยการพาเธอไปนั่งที่ชุดรับแขกแล้วเสิร์ฟเครื่องดื่มเย็นน้ำให้ เธอเดาว่าพนักงานเหล่านี้ต้องได้เปอร์เซ็นต์จากลูกค้าที่มาสมัครสมาชิกแน่นอน ถึงได้ดูแลเป็นอย่างดีจนแทบจะป้อนเครื่องดื่มเข้าปากให้

“รบกวนขอบัตรประชาชนด้วยนะคะคุณผู้หญิง” หนึ่งในนั้นค้อมศีรษะลงระหว่างที่ขอบัตรประชาชนจากเธอ เห็นแล้วก็ให้รู้สึกขบขัน เพราะเจ้าตัวทำราวกับว่าหากหมอบกราบได้ก็คงทำไปแล้ว

แฟรฟิไลหยิบปากกาขึ้นมาจากกระเป๋าเอามาวางบนโต๊ะ ซึ่งความจริงแล้วมันคือกล้องแอบถ่ายที่เธอพกมาด้วย จากนั้นก็หยิบบัตรประชาชนออกมายื่นให้พนักงานคนนั้นไป และชื่อที่ปรากฏบนบัตรใบนั้นก็คือ เพชรแพรวา ศุภสาสน์!

บัตรประชาชนปลอมที่เธอจ้างกลุ่มเฉพาะกิจจัดทำให้เพื่อใช้ในการทำงาน อีกทั้งเธอก็รู้ว่าสถานที่พวกนี้ หรือไม่ว่าที่ไหนก็ตามมักขอบัตรประชาชนของลูกค้าไปทำสำเนาเก็บไว้เป็นหลักฐานเท่านั้น ไม่ได้มีการตรวจสอบอย่างจริงจังหรือกว่าบัตรที่เอาไปนั้นเป็นของจริงหรือของปลอม

ระหว่างที่รอนพนักงานสาวนำบัตรไปถ่ายสำเนา แพรพิไลก็เลื่อนปากกาไปซ้ำๆ เพื่อเก็บภาพบริเวณทางเข้าด้านหน้าเอาไว้ ดวงตาแวววาวของหญิงสาวมองไปรอบด้านอย่างสนใจ ยิ้มมุมปากจนกระทั่งประสานสายตากับชายหนุ่มคนหนึ่งเข้า เธอจำได้ว่าก่อนหน้านี้เขานั่งคุยโทรศัพท์อยู่ตรงโซฟาด้านในสุด สีหน้าดูเคร่งเครียดราวกับโลกจะถล่ม

แพรพิไลลอบประเมินเขาอย่างรวดเร็วตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ผู้ชายคนนี้ดูๆ ไปแล้วบุคลิกช่างคล้ายคลึงกับสุก้าพล การแต่งตัวและเครื่องประดับที่สวมใส่ก็พอรู้ว่าเขาเงินหนาและมีระดับไม่น้อย แต่ดูอ่อนวัยกว่า หล่อเหลากว่า และที่สำคัญสายตาของเขามองมาก็ดูเจ้าชู้กว่าด้วย

ในตอนที่เขา กำลังจะถอนสายตาวออกมา เขากลับยิ้มกว้างขึ้นกว่าเดิมพลางค้อมศีรษะลงและพูดโดยไม่ออกเสียงมาทางเธอ...สวัสดีครับ

แพรพิไลยิ้มตอบและค้อมศีรษะกลับไปอย่างไว้ตัวนิดๆ ทว่าภายในใจกลับลอบกันค้ำชายหนุ่มคนนั้น

โอ...ไฉ่น้ำนม้อ...

“ไม่ทราบว่าคุณผู้หญิงจะจ่ายเป็นบัตรเครดิตรีเปล่าคะ” พนักงานอีกคนถามอย่างสุภาพ แพรพิไลพยักหน้าให้พลางหยิบบัตรเดบิตออกมาจากกระเป๋าเพราะเธอไม่มีบัตรเครดิต คิดในใจว่าพรุ่งนี้เธอต้องรีบเอาบิลไปเบิกกับสุก้าพลโดยด่วน เพราะค่าเหมมเบอร์ที่

จ่ายไปคือหนึ่งแสนสองหมื่นบาท และเงินก้อนนี้ก็เป็นก้อนสุดท้ายของเธอแล้ว

“สำหรับสิทธิพิเศษที่คุณผู้หญิงจะได้รับจากคลับเฮราของเรา ก็คือดริงก์ฟรีสามดริงก์ทุกครั้งที่มา รวมถึงออร์เดอร์หนึ่งชุด และสามารถเรียกใช้บริการจากครูสอนลีลาศของเราได้ไม่จำกัดชั่วโมงนะคะ” พุดจบเจ้าตัวก็เดินไปที่หน้าเคาน์เตอร์เพื่อเอาบัตรใบนั้นไปรู๊ด แพรพ็ลไฟฟงประโยคสุดท้ายที่พนักงานบอกแล้วก็อดยิ้มออกมาไม่ได้

เรียกใช้บริการจากครูสอนลีลาศ...สงสัยครูสอนลีลาศต้องเป็นผู้ชายแหงๆ

หลังจากที่รับบัตรเดบิตและบัตรประชาชนคืนมาแล้ว แพรพ็ลไฟก็พับใบสมัครเป็นสามทบเพื่อให้สามารถเก็บในกระเป๋าสะพายใบเล็กได้ จากนั้นพนักงานก็นำกล่องกำมะหยี่สีแดงมายื่นให้ ครั้นพอเปิดดูก็เห็นบัตรสมาชิกสีทองอยู่ในนั้น

หญิงสาวนำบัตรออกมาจากกล่องแล้วเดินไปสแกนบัตรหน้าประตู ก่อนจะเดินเฉียดขายเข้าไปด้านใน โดยมีชายหนุ่มที่เธอเพิ่งแอบด่ำเมื่อครู่ตามหลังไปห่างๆ

2

คลีปลีลาศ ‘เฮรา’

สถานที่ด้านในเป็นอย่างดีที่แพรวไพไลคาดการณ์เอาไว้แต่แรก
ผนังและเสาแต่ละต้นทำเลียนแบบวังของฟาโรห์ มีโชนฟาสีแดงตั้งเป็น
กลุ่มๆ โต๊ะใครโต๊ะมัน มีฉากกันซึ่งเป็นบานพับลายฉลุรูปอักษรอียิปต์
โบราณแบ่งความเป็นส่วนตัวไว้ และสามารถพับเก็บได้หากสองโต๊ะ
ต้องการมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน ตรงกลางเป็นลานกว้างสำหรับเป็นฟลอร์
เต้นรำ มีแขนเคอเลียร์คริสตัลห้อยระย้าอยู่ด้านบน แสงระยิบระยับ
ของมันส่งให้บรรยากาศรอบด้านดูหรูหราพร้อมกับได้ย้อนยุคไปงานเลี้ยง
สมัยเมื่อหนึ่งพันปีก่อน

พนักงานสาวในชุดผ้าฝ้ายสีข้างเลียนแบบมาจากนางกำนัล
ของฟาโรห์ผายมือเชื้อเชิญให้แพรวไพไลเดินไปนั่งที่โต๊ะมุมหนึ่ง หญิงสาว
สังเกตว่าที่นี้แยกโซนกันอย่างชัดเจนระหว่างกลุ่มที่มากันหลายคนกับ
กลุ่มผู้ที่มาเดี่ยวหรือมาเป็นคู่

หญิงสาวค่อนข้างพอใจกับพื้นที่ของตัวเอง เพราะมันทำให้เธอ
สามารถทำอะไรก็ได้ตามที่ต้องการ ดังนั้นหลังจากที่สั่งเครื่องดื่มเสร็จ
เรียบร้อยแล้วจึงมองหาเป้าหมายอย่างครองขวัญทันที

ชุดสีแดงสดของครองขวัญเมื่อมาอยู่ใต้แขนเคอเลียร์ช่อใหญ่ก็
ยิ่งดูระยิบระยับงดงามจับตา หล่อกำลังโยกย้ายสายสะโพกตาม

จังหวะแทงก้อยู่กลางฟลอร์กับชายหนุ่มหน้าตาดีคนหนึ่ง แพรพิไลจึงรีบหยิบกล้องแอบถ่ายที่อยู่ในรูปแบบของกุญแจรถออกมาวางไว้บนโต๊ะแล้วทำการบันทึกเอาไว้ทันที

“คนนี่รู้เปล่า... ไม่น่าจะใช่” เธอพึมพำกับตัวเองเพราะความรู้สึกบางอย่างสะกิดเตือนเธอว่าไม่ใช่ ผู้ชายคนนั้นแม้จะรูปร่างหน้าตาดีแต่ความใกล้ชิดของสองคนนั้นดูแล้วยังมีความเกรงใจกันอยู่ เพราะเท่าที่จำได้ การเต้นแทงโก้นั้นเนื้อตัวของผู้ที่เต้นคู่กันจะสัมผัสเสียดสีกันเยอะพอสมควร

อีกทั้งความโดดเด่นของผู้ชายคนนั้นยังดูดีกว่าสุภาพบุรุษหลายขุม หากเทียบกันตรงๆ แล้วผู้ชายที่เธอเจอตรงเคาน์เตอร์ด้านหน้ายังเหมาะสมกว่าด้วยซ้ำไป

เอ่อ...เหมาะสมที่จะเป็นคู่กับเมียชาวบ้านอย่างนั้นหรือ

แพรพิไลอดหัวเราะขึ้นมาไม่ได้เมื่อจู่ๆ ใบหน้าหล่อเหลากับนายน์ตาทรงเสน่ห์ของชายหนุ่มคนนั้นผุดวาบขึ้นมาในหัวทันทีที่เธอคิดถึงคนที่คาดว่าจะเป็นผู้รักของครองขวัญ...แล้วถ้าใช่เขาจริงๆ เล่า...

“ไม่ออกไปเต้นสักเพลงหรือครับ” เสียงทุ้มที่ดังข้างตัวช่วยดึงความสนใจของแพรพิไลออกมาจากฟลอร์เต้นรำได้ทันที เธอหันไปมองเจ้าของเสียงแล้วก็ต้องเลิกคิ้วขึ้นด้วยความแปลกใจ

ไอ้โฮเฮะ! อย่างกับจุดธูปเรียก...เธอแค่นี้ก็ถึงเขาเท่านั้น ชายหนุ่มก็มาปรากฏตัวอยู่ตรงหน้าเสียแล้ว

แพรพิไลส่งยิ้มมารยาทกลับไปก่อนตอบเขาอย่างมีจิต “เดี๋ยวไม่ค่อยเป็นหรอกค่ะ ที่เคยเรียนมาก็ลืมไปหมดแล้ว วันนี้เลยอยากจะมานั่งรื้อฟื้นวิชาสักหน่อย”

ความจริงแล้วเธอเต้นเป็นแค่จังหวะวอลซ์อย่างเดียว ตอนที่เรียนอยู่เมื่องนอกรูมเมตเป็นคนสอนเต้น เพราะตอนนั้นต้องไปงานเลี้ยงวันเกิดของเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัย

“ถ้าคุณไม่รังเกียจ...ให้ผมสอนให้ไหมครับ” เขายื่นเอามือล้วง กระเป๋ากางเกงทั้งสองข้างดูแล้วเทไม่เบา ยอมรับว่าหากเธอเจอเขา ข้างนอกไม่ใช่ที่นี่ เธออาจจะเผลอมองตามหลังเขาก็ได้

คราแรกแพรวพิไลคิดจะปฏิเสธ แต่พอคิดถึงภารกิจที่ตัวเองต้องทำแล้วก็ต้องลุกขึ้นยืนพร้อมกับยื่นมือออกไปให้เขา “ไม่รังเกียจเลยคะ ยินดีเป็นอย่างยิ่ง”

เขาจับมือเธออย่างสุภาพ จากนั้นก็พาออกไปที่ฟลอร์เต้นรำแล้วหันหน้าเข้าหาเธอ ซึ่งตอนนั้นเป็นเวลาเดียวกันกับที่เพลงเปลี่ยนจาก จังหวะแทงโก้สนุกสนานเป็นจังหวะปิกิน

“ขออนุญาตนะครับ” พุดจบเขาก็จับมือข้างซ้ายของเธอไปวางบนไหล่เขา ส่วนมือข้างขวาเขาก็จับไว้หลวมๆ แล้วยกขึ้นสูงระดับไหล่ ขณะที่มืออีกข้างของเขาวางแตะไว้ที่แผ่นหลังของเธออย่างแผ่วเบา

“จังหวะของเพลงนี้คือจังหวะปิกินครับ โดยในจังหวะแรกให้ก้าวถอยหลังสามก้าวแล้วพักขา จากนั้นก็ก้าวขึ้นข้างหน้าสามก้าวแล้วพักขานะครับ ผมจะคอยบอกคุณว่า ‘หน้า’ หมายความว่าให้ก้าวมาข้างหน้า ‘หลัง’ ก็คือก้าวไปข้างหลัง ไม่ต้องกลัวว่าจะเหยียบเท้าผมนะครับ เหยียบมาได้เลย” ทันทีที่เขาพุดจบเสียงเพลงก็ร้องขึ้น

เธอจึงต้องก้าวถอยหลังไปสามก้าวตามที่เขابอกไว้พลางแอบชำเลืองมองคู่ที่เต้นอยู่ข้างๆ

พรหมลิขิตบันดาลชักพา ดลให้มาพบกันทันใด ก่อนนี้อยู่กันแสนไกล พรหมลิขิตดลจิตใจ ฉันจึงได้มาใกล้กับเธอ...¹

“เดี๋ยวผมจะหมุนตัวก่อน ผมหมุนเสร็จคุณก็หมุนเลยนะครับ” พุดจบเขาก็หมุนตัวทันที ทำเอาหญิงสาวต้องรีบหมุนตัวตามเขาอย่างลนลานเพราะกลัวไม่ทันจังหวะกับคนอื่นๆ บนฟลอร์

¹ เพลง “พรหมลิขิต” ศิลปิน: สุนทราภรณ์

“ด้านข้างครับ หนึ่ง สอง สาม พัก ถอย หนึ่ง สอง สาม พัก
ข้าง หนึ่ง สอง สาม พัก”

เอชชะรอยคงเป็นเนื้อคู่ ควรอุ้มชูเลี้ยงดูบำเรอ แต่ครั้งแรกเมื่อ
พบเจอ ใจนึกเชื่อว่าแรกเจอ ฉันและเธอคือคู่สร้างมา...

“จิงหะหลักๆ มีเท่านี้เองครับ เดินหน้า ถอยหลัง หมุนตัว
เดียวอีกหน่อยก็จับจิงหะได้เองแหละครับถ้ามาย่อยๆ”

เพราะหญิงสาวมัดแต่จอกับปลายเท้าของตัวเองและมองดู
จิงหะของคู่อื่น จึงไม่ทันได้เห็นความขบขันในแวตตาของชายหนุ่มที่
เต้นคู่ด้วย มือที่แตะไหล่เขาไว้หลวมๆ ตอนนี้อย่างจะกำแน่น ส่วนมือ
อีกข้างนั้นเธอก็เป็นฝ่ายสอดประสานเข้ากับมือของเขาแล้วบีบไว้แน่น
โดยไม่รู้ตัว

รชตมองหน้าหญิงสาวไม่วางตา แม้ปากจะคอยบอกจิงหะเธอ
ไปด้วย แต่สายตาของเขาก็เฝ้าแต่มองเครื่องหน้าของเธอไปที่ละส่วนๆ
พร้อมกับความทรงจำที่หลังไหลเข้ามาในหัวทีละฉากๆ

เธอสวยขึ้นกว่าเมื่อก่อนเยอะเลย...

แทบไม่อยากเชื่อว่าจะได้กลับมาเจอเธออีกครั้ง เขาลืมเธอไป
แล้วด้วยซ้ำ เพราะช่วงที่ไปเรียนต่อต่างประเทศเขาได้พบเจอกับผู้คน
มากหน้าหลายตา ตอนที่เห็นเธอเดินเข้ามาในคลับเฮรา เขาแทบไม่
เชื่อสายตาตัวเองเลยว่านั่นคือ...แพร

เราสองคนต้องเป็นเนื้อคู่ จิงขึ้นชูรักใคร่บูชา นี่เพราะว่าบุญหนุน
พา พรหมลิขิตขีดเส้นมา ชี้อะตาให้มาร่วมกัน...

“เริ่มจับจิงหะได้แล้วไซ้ไหมครับ” เขาถามยิ้มๆ เธอเงยหน้าขึ้น
มาตอบเขาพร้อมรอยยิ้มกว้างจนคนมองแทบตาพร่า

“ใช่ค่ะ จะว่าไปก็ไม่ยากเท่าไรเนอะ...คุณเป็นครูสอนลีลาศของ
ที่นี่หรือคะ”

คำถามจากเธอทำเอาเขาต้องเลิกคิ้วขึ้น ก่อนจะพยายามสะกด

อาการขบขันของตัวเองก็กลืนลงท้องไป แล้วพยักหน้าตอบแบบไหลตามน้ำ

“คุณเดินมาได้ทุกจังหวัดเลยรีเปล่า...ก็ต้องเป็นทุกจังหวัดสินะอะ ก็คุณเป็นครูสอนนี่นา”

ได้ยินเธอถามเองตอบเองเขาก็ไม่รู้จะพูดอะไรต่อ ได้แต่ส่งยิ้มให้จนเริ่มรู้สึกว่าคุณตรงหน้าเผลอก้าวผิดจังหวะ เขาก็เลื่อนมือลงเกาะไว้ที่เอวของเธอแทนแล้วดึงให้เข้าจังหวะที่ถูกต้องพร้อมกับเริ่มนับจังหวะให้อีกครั้ง

“หมุนครับ” เธอหมุนตัวตามที่เขาบอก และเมื่อได้กลับมาจับมือกันอีกครั้งก็เห็นสีหน้าประดักประเดิดของหญิงสาว

“ขอโทษค่ะ มัวแต่คุย” แพรพิไลเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าจับหัวไหล่เขาเอาไว้แน่นอย่างเสียมารยาทจึงรีบคลายออกอย่างรวดเร็ว มืออีกข้างก็บีบเอาไว้แน่นเช่นกันจึงค่อยๆ ปล่อยออกทีละนิด

เขาคงรู้ถึงความผิดปกตินี้จึงก้มมองเธอแล้วเลิกคิ้วขึ้นด้วยความสงสัย แต่แววตาทรงเสน่ห์แบบนี้เป็นอันตรายกับเธอมากเกินไป จึงเบือนหน้ามองไปรอบด้านแก้อาการขัดเขิน

และตอนนี้เองที่แพรพิไลเพิ่งคิดว่าจุดประสงค์ที่เธอมาที่นี่คืออะไร อย่างไม่รอช้า เธอกวาดตามองหาชุดสีแดงสดของครองขวัญทันที
เวอร์แล้ว! ครองขวัญหายไปไหน...

เธอมองไปทั่วฟลอร์และตามซุ้มที่นั่ง ทว่ามองไปทางไหนก็ไม่เจอแม้แต่เงาจนเริ่มใจเสีย ได้แต่ก่นด่าตัวเองอยู่ในใจที่ปล่อยให้เป้าหมายหลุดรอดไปได้ นาทีนี้ไม่สนใจแล้วว่าจังหวะการเต้นของตัวเองจะถูกต้องตามหลักหรือเปล่า

“มองหาใครหรือครับ” รัชตเห็นหญิงสาวมองซ้ายมองขวาด้วยสีหน้าตื่นตระหนกก็อดถามไม่ได้ จังหวะการเต้นของเขากับเธอเสียไปแล้ว ตอนนี้จึงได้แต่ยืนกอดกันหลวมๆ อยู่กลางฟลอร์

“มะ...ไม่มีอะไรค่ะ อ้าว เพลงจบพอดีเลย ฉันขอตัวไปนั่งพักก่อนนะค่ะ” เธอปล่อยมือที่เกาะบ่าเขาออก รวมถึงมือที่กุมกันอยู่ด้วย แต่เขาแส้ม้าทำมีนไม่ยอมปล่อยออก

“เดี๋ยวครับ คุณชื่ออะไรหรือ มาคราวหน้าผมจะได้เรียกถูก”

“แพรวค่ะ แล้วคุณล่ะค่ะ” เธอถามเขาก็จริง แต่สายต่ายังคงสอดส่ายไปทั่วบริเวณราวกับมองหาใครบางคน

“รชตครับ เรียกผมอาร์ตก็ได้”

เธอหันมามองเขาก่อนพยักหน้า “ค่ะคุณอาร์ต แล้วเจอกันนะค่ะ ขอบคุณมากค่ะที่อุตส่าห์สอน” แพรวพิไลโค้งขอบคุณเขาอย่างสุภาพ

ชายหนุ่มได้แต่ยิ้มแล้วปล่อยให้เธอเดินกลับไปนั่งที่โต๊ะตามเดิม ขณะที่หัวใจเขากลับห่อเหี่ยวแปลกๆ

เธอจดจำเขาไม่ได้เลยหรือนี่...

...

‘ขโมย!’ เสียงเล็กๆ ใสๆ ของเด็กหญิงคนหนึ่งปลุกให้เขาตื่นจากการหลับใหลทันที เขาก็มองที่โคนต้นไม้ เห็นเพียงเด็กหญิงผมเปียในชุดพละกำลังปีนป่ายขึ้นมาจากเขาอย่างคล่องแคล่วราวกับลิง

เขาย่นหัวคิ้วเข้าหากัน ตามองร่างผอมบางของเด็กหญิงที่ปีนขึ้นมาอยู่บนกิ่งไม้ตรงข้ามกับเขาได้เป็นผลสำเร็จ ครั้นพอเธอนั่งได้แล้ว เจ้าตัวก็ตัววัดตามองเขาอย่างขุ่นเคือง

‘เป็นถึงพี่ ม.6 แล้วทำไมริอ่านเป็นขโมย’ ไม่พูดเปล่า เธอกลับชี้หน้าเขาด้วย...กล้าไม่เบา

‘นี่ยายเบ๊ยก พี่ไปขโมยของเราตั้งแต่เมื่อไร’ เขาพูดกลัวหัวเราะ ในขณะที่คนกล่าวหาเขาทำหน้าตาย

‘กินี่ไง ต้นไม้นี้เขามานั่งเกือบทุกวัน ตรงที่พี่นั่งนะที่ประจำเขา

เลยนะ แบบนี้ไม่เรียกขโมยแล้วเรียกอะไร’

เห็นเจ้าตัวทำหน้าที่ซึ่งขังแล้วเขาก็อดขำไม่ได้ เด็กอะไรหน้าตาก็น่ารักคืออยู่หรืออก แต่ขี้ตุ้มะมัดยาดเลย

‘ไม่เห็นมีป้ายติดไว้เลยว่าของเรา เราเป็นคนมาปลูกไว้หรือไฉนกว่าต้นไม้ของโรงเรียนเสียอีก แล้วมานั่งตรงนี้ได้แสดงว่าโคตรเรียนมาใช่ใหม่นะ อยู่ชั้นอะไร อ้อ...ม.3 นี่เอง ชื่ออะไรนะเรา’ เขาซุกกลับไป พลังมองจุดสามจุดบนปกเสื้อพละของเธอ

‘ตัวเองก็โคตรเรียนมาเหมือนกันนั่นแหละ โธ่เอ๊ย...ทำมาเป็นซุ้’ เธอขีดหน้าเล็กๆ ขึ้นอย่างจ้องมอง ทำเอาเขาหลุดหัวเราะขึ้นมาเสียงดังจนได้

บอกตามตรงว่าถูกใจยายตัวเล็กที่พองขนซุ้เขาฟ่อๆ คนนี้เหลือเกิน

‘อย่าเสียงดังสิ เดี่ยวคนเขาก็รู้กันหมดว่าตรงนี้มีคนอยู่’ เธอเอานิ้วชี้แนบปากตัวเอง เขาจึงต้องกลั้นหัวเราะเต็มที่

‘ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว เสียสละต้นไม้ต้นนี้ให้พี่บ้างได้ไหม ไม่รู้จะไปไหนแล้วเนี่ย’ เขาลองใช้เสียงออกอ่อนดู เห็นเจ้าตัวเล็กทำท่าล้าพองเหลือเกินที่พี่ ม.6 อย่างเขาถึงกับอ้อนวอนก่อนจะพยักหน้ายินยอมอย่างเสียไม่ได้...แสบจริงๆ

‘ชื่ออะไรหรือเรา พี่ชื่ออาร์ตนะ’ เขาอยากรู้จักเจ้าตัวแสบนี้ขึ้นมานั่นที่ เพราะหากว่ากันตามจริงแล้ว ตึกมัธยมต้นกับมัธยมปลายเรียนแยกกันคนละตึก ยากที่จะมาเจอกันได้

‘ชื่อแพรว...เรามาทำสนธิสัญญากันดีกว่า ว่าด้วยเรื่องการใช้สถานที่ลับแห่งนี้’

เขากลั้นขำแทบตายเมื่อเจ้าตัวดีทำราวกับว่านี่คือความลับระดับชาติ แต่สุดท้ายเขาก็พยักหน้ายอมเธอไป เพราะไม่อยากให้คนตรงหน้าอารมณ์เสีย

หลังจากนั้น ทั้งสองคนก็เจอกันสัปดาห์ละสองวันเป็นอย่างต่ำ ส่วนใหญ่จะเป็นคาบบ่ายใกล้โรงเรียนเลิก เวลาเจอกันต่างคนต่างก็มีเรื่องเล่าของตัวเองมาให้อีกฝ่ายฟัง แต่หากวันไหนใครมาไม่ได้ก็ต้องมาเสียบกระดาดโน้ตแผ่นเล็กๆ ไว้ที่ชอกกิ้งไม้เพื่อบอกอีกฝ่ายว่าติดทำกิจกรรมหรือติดธุระอย่างอื่น

เขาไม่รู้ว่าความผูกพันมันเริ่มขึ้นตั้งแต่เมื่อไร รู้ตัวอีกทีเขาก็เฝ้ารอคอยที่จะได้เจอเจ้าตัวแสบของเขาในคาบบ่ายของวันที่นัดหมายเสียแล้ว

แต่ในที่สุด เขากับแพรก็ต้องห่างกันไปจนได้เพราะเขาต้องเข้าเรียนมหาวิทยาลัย ในขณะที่แพรขึ้นมัธยมปลายที่โรงเรียนเดิม แต่เชื่อว่าเขาจะไม่เคยกลับมาเยี่ยมโรงเรียนเก่าอีกเลย เขาก็เคยกลับมาบ้าง กลับมายืนใต้ต้นไม้ต้นเดิมที่เคยเป็นที่นัดพบระหว่างเรา แต่ตรงนั้นไม่มีร่างเล็กๆ ของแพรอีกแล้ว

อะไรก็คงไม่สำคัญเท่ากับการที่เขาได้เห็นกับตาว่า เจ้าตัวเล็กของเขาเริ่มมีรุ่นพี่มาติดพันและเริ่มมีแฟน ตั้งแต่นั้นมา เขาจึงไม่เคยกลับไปเยี่ยมโรงเรียนเก่าอีกเลย

แพรพิโลกลับมาวันที่ได้ะได้กรับกวาดตามองหาครองขวัญ
อีกครั้ง หัวคิวเรียวยาวขมวดมุ่น เอาแต่โทษตัวเองไม่หยุดหย่อนที่มัวแต่พุ่งความสนใจไปกับการเดินลีลาศกับหนุ่มหล่อเมื่อครู่

ครั้นพอนึกอะไรบางอย่างได้ หญิงสาวก็คว้ากระเป๋าสะพายแล้วรีบเดินออกไปตรงลานจอดรถทันที เมื่อเห็นรถของครองขวัญยังจอดอยู่ที่เดิมก็พ่นลมหายใจออกมาด้วยความโล่งอก

“แล้วไป สงสัยคงไปห้องน้ำมั้ง” เธอเดินกลับเข้าไปนั่งที่เดิมอีกครั้ง หยิบค็อกเทลสีฟ้าสวยขึ้นมาจิบพลางมองไปยังฟลอร์ เพราะชุดสีแดงระยิบระยับของครองขวัญกำลังพลัวไหวอย่างโดดเด่นเหนือคู่

เดินรำคู่อื่นๆ

คราวนี้คิวของแพรวพิไลเล็กขึ้นสูงเมื่อเห็นคู่เต้นของครองขวัญ อย่างชัดเจน เพราะเขาคือชายหนุ่มที่เพิ่งเต้นกับเธอไปเมื่อครู่ หญิงสาว หยิบกล้องแอบถ่ายในรูปแบบของกฎจารึกขึ้นมาวางบนโต๊ะแล้วกดบันทึกไว้ทันที

เธอนั่งมองทั้งคู่เต้นด้วยกันพร้อมกับปากที่อ้ากว้างขึ้นเรื่อยๆ เมื่อสังเกตว่าครองขวัญกับรัชตดูจะสนิทสนมกันในระดับที่ไม่ธรรมดา เพราะการเต้นลีลาศแต่ละจังหวะ ต่อให้ใกล้ชิดกันแค่ไหนแต่ก็คงไม่ถึงกับต้อง ‘บด’ กันขนาดนี้กระมัง

“หรือว่าจะเป็นคนนี้” ต้องใช่แน่ๆ ผู้ชายคนนี้ต้องเป็นคู่รักของครองขวัญอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะรัชตเป็นแค่ครูสอนลีลาศในคลับ ไม่น่าจะมีรายได้มากมายถึงขนาดสวมนาฬิกาเรือนละหลายแสนได้แน่นอน อีกทั้งดูจากเสื้อผ้าและการแต่งตัวของเขาก็ดูมีระดับ เทียบชั้นความไฮโซกับสุภาพบุรุษได้เลยทีเดียว

“ไม่น่าเลย หน้าตาก็หล่อดีหรือ” จะว่าไปเธอกลับรู้สึกคุ้นหน้า รัชตอย่างบอกไม่ถูก เหมือนเคยเจอกันที่ไหนมาก่อน ยิ่งตอนที่เขายิ้มกว้างจนเห็นฟัน เธอก็ยิ่งรู้สึกคลับคล้ายคล้าคลาเหมือนว่าเคยเห็นใบหน้าอย่างนี้ที่ไหน

ช่างเถอะ! ผู้ชายที่ยิ้มแบบนี้มีถมเถิดไป อาจจะเป็นแค่คนหน้าโหลก็ได้

แพรวพิไลปิดเรื่องที่รบกวนหัวใจทิ้งไปแล้วหันไปให้ความสนใจกับความสนิทสนมของสองหนุ่มสาวบนฟลอร์เต้นรำ ทั้งคู่นอกจากเต้น ‘บด’ กันแล้ว ยังกระซิบกระซาบหัวเราะต่อกระซิกกันราวกับคู่รักที่ไม่ปาน ท่าที่ผิดกับตอนที่ครองขวัญเต้นกับชายหนุ่มคนก่อนหน้านี้ลิบลิบ เพราะกับคนนั้นยังรู้สึกได้ถึงความห่างเหินและเกรงอกเกรงใจ หญิงสาวหรือตาลงอย่างจับผิด...ผู้ชายสมัยนี้มองแค่รูปลักษณ์

ภายนอกไม่ได้จริงๆ อย่างไรก็ตามเธอก็ต้องหาทางเข้าใกล้รถอีกครั้งให้ได้แล้วแกลังหยอนเบ็ดลงไปสักครั้ง อยากู้จริงๆ ว่าปลาดัวนี้จะจับเบ็ดของเธอหรือเปล่า

ทว่า...ดูเหมือนเบ็ดที่แพรวไฟไต่เตรียมเอาไว้ยังไม่ได้ใช้เสียที เพราะครองขวัญกับรชตยังคงเดินรำติดพันกันต่ออีกหลายเพลงราวกับไม่รู้จักเหน็ดจักเหนื่อย จนคนรอบอย่างเธอเห็นแล้วรู้สึกเหนื่อยแทน

หัวคิวของหญิงสาวเริ่มขมวดเป็นปมอีกครั้งเมื่อรอแล้วรอเล่าก็ยังไม่สามารถเข้าไปแทรกคู่ของครองขวัญกับรชตได้ ก่อนจะเบิกตากกว้างด้วยความคาตไม่ถึงเมื่อเห็นครองขวัญเลื่อนมือลงมาจับบันท้ายของรถแล้วลูบไล่ไปมา

อืม...ดูเหมือนฝ่ายหญิงจะรอไม่ไหวแล้วแฮะ...เจคนนี้ไฟแรงชะมัด

แพรวไฟลอมยิ้มที่มุมปากเมื่อเห็นครองขวัญทำหน้ากระเจ้ากระงอดชายหนุ่มรุ่นน้องอย่างรชต ช่วงนั้นเป็นช่วงที่เพลงจังหวะวอลซ์จบพอดีและกำลังจะขึ้นเพลงใหม่ เธอนึกว่าทั้งสองคนจะต่อกันอีกเพลง ไม่คาดวามีหญิงสาวอีกคนหนึ่งเข้าไปคว่ำตัวชายหนุ่มมาจากครองขวัญเอาตัวอู

“ว้าว...เนื้อหอมเสียด้วย” เธอเอนหลังพิงพนักโซฟา มองดูความสนุกเปื่องหน้าตาแทบไม่กะพริบ หญิงสาวที่มาใหม่อายุน่าจะประมาณสามสิบปลายๆ แต่ความสวยและทรงเสน่ห์ลู่สียเทียบเคียงกันไ้กับครองขวัญเลยทีเดียว

น่าเสียดายที่ศึกชิงผู้ชายตรงหน้าไม่ดุเดือดอย่างทีคิด ส่วนหนึ่งน่าจะเป็นเพราะความมีหน้ามีตาทางสังคมของครองขวัญที่ต้องรักษา จึงไม่สามารถตบตีเพื่อแย่งชายหนุ่มกันในสถานที่แบบนี้ได้ หากชาวแพรวสะพัดออกไปภาพลักษณ์ที่ติงามก็คงไม่มีเหลือ

รชตเริ่มเดินรำกับหญิงสาวที่มาใหม่ ในขณะที่ครองขวัญกลับ

ไปนั่งที่ของตัวเองอย่างอารมณ์เสียเล็กน้อย ทุกความเคลื่อนไหวของบุคคลทั้งสามไม่อาจรอดพ้นสายตาของแพรฟีไลไปได้ โดยเฉพาะกับผู้ที่เป่าหมายอย่างครองขวัญ แต่ระหว่างนั้นแพรฟีไลก็เริ่มคิด

หรือว่ารสชาติจะมีผู้อุปการะถึงสองคน หรือบางทีอาจจะสาม...สี่...ห้า...โอ้! ผู้ชายคนนี้ไม่ธรรมดาเลยจริงๆ

ชั่วขณะที่เธอเฝ้าตามองตามการเคลื่อนไหวของชายหนุ่ม จู่ๆรสชาติหันมามองเธอพร้อมกับโปรยยิ้มหวานละลายใจจนเธอสะดุ้ง

บ้าจริง! อย่ามามองฉันแบบนี้ละ

แพรฟีไลพยายามลอบมองครองขวัญว่าเจ้าตัวมีปฏิสัมพันธ์กับใครบ้าง แต่ไม่รู้เป็นเพราะอะไร สายตาของเธอจึงมักตามติดรสชาติอยู่หลายครั้ง และเกือบทุกครั้งเขาก็มักมองเธออยู่ก่อนแล้วด้วย

หญิงสาวไม่มีโอกาสรู้เลยว่ารสชาตินั้นพยายามบ่ายเบี่ยงครองขวัญกับอรอินอยู่หลายครั้งเพราะเขาอยากมาอยู่ใกล้กับเธอมากกว่า แต่สาวใหญ่ทั้งสองก็เกะหนืดยิ่งกว่าปลิง ทุกครั้งที่เพลงจบแล้วเขาทำท่าจะผละออก อีกฝ่ายก็จะกอดเขาแน่นจนเนื้อตัวแทบจะหลอมเป็นเนื้อเดียวกัน...แต่ถ้าเปลี่ยนเป็นแพรฟีไล เธอจะกอดเขาไว้ทั้งคืนเขาก็ไม่ว่า

ในที่สุดเพลงก็จบลงเสียที เขาต้องหันไปส่งสัญญาณให้กริชกับปารุส ผู้ช่วยของเขาให้เข้ามาช่วย หนึ่งในนั้นเดินเข้ามาพร้อมกับคอมพิวเตอร์ซะให้เล็กน้อยก่อนพูด

“คุณอาร์ตครับ มีสายด่วนจากคุณโอมครับ”

อา...น่าขึ้นเงินเดือนให้เสียจริง

“ผมต้องขอตัวก่อนนะครับคุณอิน ต้องขอโทษด้วยจริงๆ ครับ” เขาหันไปบอกกับอรอิน สาวใหญ่ไฟแรงสูงที่เคยเป็นคู่ขาของพรชพีชายเขากับกิมพล เพื่อนพี่ชายมาก่อน

“หืม...นานไหมคะ อินไม่อยากเต้นกับคนอื่นเลยนอกจาก

คุณอาร์ตคนเดียว” เธอทอดแอดเขาแน่นพร้อมกับลากนิ้วผ่านแก้มอก
ของเขา น้ำเสียงกระเจ้ากระดออย่างที่ชอบทำเวลาเขาปลีกตัวออกมา

“ไม่แน่ใจครับ น่าจะนานพอสมควรเลย คุณอินไปเดินกับชาคริต
ก่อนก็ได้เนะครับ หรือกับคนอื่นก็ได้ เดี่ยวผมเรียกให้” เขาไม่รอให้เธอ
ปฏิเสธ แต่วักมือเรียกครูสอนลีลาศคนหนึ่งที่กำลังว่างอยู่ให้เข้ามา
เป็นคู่เต้นของเธอ

อรอินหันมองคนที่รชตเรียกให้แล้วก็คลี้มออกมา เพราะเขารู้
ดีว่าอีกฝ่ายชอบผู้ชายหน้าตาดี

“ดูแลคุณอรอินให้ดีนะ” พุดจบเขาก็หันไปยิ้มให้เธออีกครั้งก่อน
จะเดินออกจากพลอร์เร็วๆ พร้อมคนสนิท ทำที่เป็นเดินเข้าไปด้านหลัง
ซึ่งเป็นบริเวณสำหรับพนักงานแล้วอ้อมออกมาอีกประตูหนึ่งใกล้กับ
ที่นั่งของแพรฟิไลพอดี้

“จะรังเกียจไหมครับถ้าผมอยากนั่งด้วย” เขายืนตรงฉากกัน
ข้างโต๊ะของหญิงสาว

แพรฟิไลหันมองหน้าเขา ในแวตามีความมุ่นงเล็กน้อยก่อนจะ
พยักหน้าให้ “เชิญคะ”

เขานั่งลงทันทีที่เธอพุดจบ จากนั้นก็กวักมือเรียกพนักงานมาสั่ง
เครื่องดื่ม

“ครบสามตริงก็รียังครับ ถ้าครบแล้วตริงก็ต่อไปผมขอเป็นเจ้ามือ
เลี้ยงคุณได้ไหมคุณแพร” เขาเห็นเธอหลบตาลงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง
มุมปากอมยิ้มเล็กน้อยก่อนซ้อนตาขึ้นมอมเขา

“เนื่องในโอกาสอะไรคะ”

ใบหน้าสวยจัดของเธอทำเอาเขาแทบละลายตาไม่ได้ นัยน์ตา
กระจ่างใส รอยยิ้มกว้างๆ กับท่าทางแก่นแก้วในครั้งนั้นถูกแทนที่ด้วย
สาวพราวเสน่ห์ชวนให้ลุ่มหลงมัวเมาเสียแล้ว แต่ไม่ว่าจะเป็นแบบไหน
เธอก็ยังเป็นน้องแพรที่เขาเก็บซ่อนไว้ส่วนลึกในหัวใจเสมอมา

“เนื่องในโอกาสที่เรา...รู้จักกันไงครับ” เขาเกือบโพล่งออกไป
แล้วว่าเนื่องในโอกาสที่เราได้เจอกันอีกครั้ง แต่เพราะเขาไม่แน่ใจว่า
เธอจำเรื่องราวในครั้งนั้นได้หรือไม่ และตอนนี้เธอมีคนรักแล้วหรือยัง
ฉะนั้นเขาจึงขอเก็บความทรงจำนั้นไว้กับตัวก่อนดีกว่า เอาไว้ถึงเวลา
ที่เหมาะสมแล้วค่อยแจ้งบอกเธอทีละนิดทีละหน่อย

“ขอบคุณค่ะ ขอ ลอง ไอล์แลนด์ นะคะ” เธอมองเขาเหมือน
ค้นหาอะไรสักอย่าง เพราะเขาไม่ปิดบังความสนใจที่มีในตัวเธอเลย
แม้แต่บ่อย

“คุณอาร์ตว่างแล้วหรือคะ ถึงมีเวลามานั่งกับฉันได้”

ได้ยินอย่างนี้ชายหนุ่มก็ยิ้มกว้างทันที เพราะนั่นหมายความว่า
เธอเองก็มองเขาอยู่ตลอด

“ต่อให้ยุ่งแค่ไหนผมก็ต้องหาเวลามานั่งเป็นเพื่อนคุณแพร์ให้ได้
ครับ” เขาได้โอกาสรีบหยุดทันที

เธอหลุบตามองโต๊ะแล้วอมยิ้มอย่างมีเลศนัย ไม่มีท่าทีเขินอาย
ราวกับว่าได้ยินได้ฟังประโยคแบบนี้มานับไม่ถ้วน

“แล้วฉันจะไม่โดนสาว ๆ เขม่นเอาหรือคะที่ดึงคุณอาร์ตไว้คน
เดียว” เธอทำท่าทางได้น่าสนใจมาก แต่สายตาที่มองเขากลับซุกซน
ระยิบระยับดูเจ้าเล่ห์เหมือนสนุกที่ได้หัวเราะเล่นให้เสีย

และนั่นจึงทำให้เขารู้ว่าแม่เด็กแสนคนนั้นยังไม่ได้หายไปไหน
ยังคงซุกซ่อนอยู่ในตัวของสาวสวยคนนี้อย่างมิดชิด

“อืม...ผมก็ไม่รู้ว่าคนอื่นเขาคิดยังไง แต่ถ้าถามผม เวลานี้ผม
อยากอยู่กับคุณแพร์มากกว่า” เขาหยุดเต็มที่ เห็นเธอลิ้นยิ้มจนแก้ม
ป่องก่อนหันมามองเขา

จากนั้นทั้งสองคนก็หัวเราะออกมาพร้อมกัน

แพร์พิไลประเเมนชายหนุ่มตรงหน้าอีกครั้ง เมื่อครู่นี้เธออดแปลกใจ
ไม่ได้ที่เขาดูเหมือนจะเป็นที่เกรงใจของเหล่าพนักงานไม่น้อย แสดงว่า

เขาน่าจะเป็นระดับหัวหน้าแล้ว เขามีรูปเป็นทรพีจึงมีแต่สาว ๆ
แย่งกันใกล้ชิดเขา เพราะเหตุนี้หรือเปล่าถึงได้ฉวยโอกาสทำอาชีพเสริม
ด้วยการเป็นผู้ชายที่มีผู้อุปถัมภ์

แต่ก็ควรอยู่หรอกนะ เพราะนอกจากเขาจะรูปหล่อแล้วคารม
ยังคมคายอีกด้วย เธอรู้ว่าผู้ชายจำพวกนี้ส่วนใหญ่แล้วจะหวาน
เสน่ห์เก่ง ปากหวานช่างเอาอกเอาใจ และที่สำคัญ ข้าของเรื่องบนเตียง
ในระดับแอดวานซ์ มิเช่นนั้นคงไม่สามารถหลอกล่อให้สาว ๆ เหล่านั้น
ทุ่มเทเงินทองให้ บางรายถึงกับขอบ้านได้บ้าน ขอรถได้รถกันเลย
ทีเดียว

“คุณปากหวานแบบนี้กับสาว ๆ ทุกคนเลยรีเปล่า”

“ไม่ครับ เฉพาะคนที่ผมเห็นว่าพิเศษเท่านั้น” เขาโยกตัวเข้ามา
ใกล้เธออีกนิดจนใบหน้าอยู่ห่างกันแค่หนึ่งไม้มบรรทัด ความคุ้นเคย
บางอย่างพุ่งเข้าชนจิตใจของเธออีกครั้งอย่างรวดเร็ว

แววตาแบบนี้ รอยยิ้มแบบนี้ เคยเห็นที่ไหนมาก่อนกันนะ

แพรวไฟไลต์เรื่อนั้นออกไปจากหัว พอดีกับที่พนักงานนำเครื่อง-
ดื่มมาเสิร์ฟให้บนโต๊ะ หญิงสาวจิบไปหนึ่งอีก ขณะที่ชายหนุ่มก็ยกแก้ว
วีสกีของตัวเองขึ้นจิบเช่นกัน

เธอมองไปรอบด้านทำที่เป็นให้ความสนใจกับการเดินร้านบนฟลอร์
แต่ความจริงแล้วต้องการมองหาครองขวัญต่างหาก เธอมาทำงาน
ไม่ได้มานั่งฟังคำหวานจากหนุ่มหล่อ ฉะนั้นจึงต้องพยายามดึงดูดตัวเอง
มาจดจ่อกับเป้าหมายให้ได้

ทว่าครั้งนี้เธอไม่ต้องหาครองขวัญนานนัก เพราะอีกฝ่ายนั่งเหมะ
อยู่ที่โต๊ะตัวเอง หนาซำยังจ้องเขม็งมาทางโต๊ะเธอด้วยสายตาหาเรื่อง
เต็มที่

อา...หวงผู้ชายในสังกัดเสียด้วย อย่างนี้ต้องทดสอบอะไรสัก
หน่อยแล้ว

“ฉันอยากลองซ้อมเต้นอีกสักรอบจังเลยคะ กลัวว่าจะลืม ไม่ทราบว่าคุณอาร์ตว่างไหมคะ”

“ว่างครับ สำหรับคุณแพรวแล้วผมยินดีเสมอ”

อีกแล้ว... ยิ้มทรงเสน่ห์แบบนี้อีกแล้ว ผู้ชายคนนี้ช่างเป็นชายหนุ่ม ที่มีแรงดึงดูดต่อเพศตรงข้ามสูงเสียจริง

“จะไปกับเลยไหมครับ” เขาลุกขึ้นยืนแล้วยื่นมือมาให้ แพรวพิไลจึงวางมือลงบนมือของเขาแล้วพากันเดินไปที่ฟลอร์ เต้นรำ

“จังหวะวอลซ์คุณเต้นได้รีเปล่าครับ”

ไม่ต้องรอให้เขาสอนการวางมือ เธอก็จัดการโอบแขนไปที่ไหล่ ของเขาทันที

“จำได้บ้างนิดๆ หน่อยๆ ค่ะ คงต้องขอคำแนะนำจากคุณบ้าง แล้วละ”

ระหว่างที่เต้นรำไปด้วยกัน สายตาวหาน้ำของเธอละเลไปจาก วงหน้าของเธอเลยแม้แต่วินาทีเดียว เจอแบบนี้เข้าไป ต่อให้ใจแข็ง แค่นี้ก็มีสิทธิ์ละลายได้เหมือนกัน

ผู้ชายคนนี้อันตรายเกินไปแล้ว...

“ฉันขอละลาบละลั้งถามอะไรคุณหน่อยได้ไหมคะ” แพรวพิไล คิดว่าถามเข้าเป้าไปเลยดีกว่า ก่อนที่เธอจะถูกจรต่ายมนตร์ใส่

ชายหนุ่มเลิกคิ้วขึ้นด้วยความสงสัยแล้วรอฟัง

“ถ้าฉันอยากจะขออุปการะคุณบ้าง คุณคิดเท่าไรคะ” ทันทีที่ เธอบอกความต้องการออกไป ดูเหมือนดวงตาของเธอก็เบิกกว้างขึ้น มากกว่าเดิม สีหน้าหงุนหงายของเธอทำให้เธออดยิ้มไม่ได้... แหม แสดงละครเก่งจริง

“แหม...ไม่ต้องอายหรอกคะ ฉันรู้ว่าคุณน่าจะเป็พวกที่มีผู้หญิง เลี้ยงดูอยู่ ฉันก็แค่สนใจคุณ อยากเลี้ยงดูคุณบ้างก็เท่านั้นเอง...ว่า

ยังไฉะ อ๊ะ! หรือว่าคุณเกรงใจคุณครองขวัญ” เธอสังเกตแววตาเขา เพราะไม่อยากพลาดทุกความรู้สึก คราแรกเธอเห็นความมั่งงั้น พริบตาต่อมาก็กลับกลายเป็นความขบขันเสีย

“คุณรู้ได้อย่างไรว่าผมเป็น...เอ่อ...ผู้ชายชายตัว” เขาเกือบระเบิดเสียงหัวเราะออกมาแล้วเชียว ผู้หญิงคนนี้คิดอะไรอยู่ถึงได้มายัดเยียดตำแหน่งผู้ชายขายนํ้าให้เขา

“ของแบบนี้ฉันมองปราดเดียวก็รู้แล้วละ คุณน่าจะจะมีผู้อุปการะไม่ต่ำกว่าสองคนแน่ๆ ไซ้ไหมคะ”

รชตกลั้นขำจนไหลล้น...ยายตัวแสบของเขายังขี้ตู่เหมือนเดิม ไม่เปลี่ยน ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว หากเขาแกล้งรับสมอ้างไปจริงๆ อยากรู้เหลือเกินว่าเขาจะอย่างไร

“แล้วคุณอยากเป็นคนที่สามารถไปล่าละ ผมคิดไม่แพงหรอกนะ แค่อำหารสามมื้อ และ...” เขาโน้มหน้าลงไปพุดใกล้ใบหูของเธอ “เช็กส์ก่อนนอนทุกคืน...ตกลงไหมคุณแพรว”

3

ลูกคำกิตติมศักดิ์

แพรวไฟไล่นางวอดขมับเพื่อขับไล่อาการปวดศีรษะเพราะเมื่อคืนดื่มไปไม่น้อย วันนี้เธอจึงยกหน้าที่ติดตามครองขวัญให้เจตยาไปทำแทน เนื่องจากว่าต้องรวบรวมภาพถ่ายและคลิปทั้งหมดที่ถ่ายได้มาเก็บไว้ในคอมพิวเตอร์ อีกทั้งต้องมาเซ็นเอกสารหลายฉบับที่เกี่ยวข้องกับบริษัทด้วย เพราะตลอดสองวันที่เธอไม่อยู่ มีการว่าจ้างเกี่ยวกับคดีผู้สาวเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคดี

“ไม่คิดจะมีคดีอื่นบ้างเลยรีไรเนย์ วันๆ มีแต่เรื่องติดตามผู้เอื้อ...” หญิงสาวเปิดลิ้นชักหยิบยาแก้ปวดขึ้นมาสองเม็ด จากนั้นก็เอนหลังพิงพนักเก้าอี้แล้วหลับตาลง กระทั่งจะพักสายตาสักครึ่งชั่วโมงแล้วค่อยมานั่งดูรูปอีกครั้งหนึ่ง

ใบหน้าหล่อเหลากับรอยยิ้มละลายใจของใครบางคนผุดวามขึ้นมาในห้วงความคิด เมื่อคืนหลังจากที่โยนหินถามทางเรื่องเขาเป็นผู้ขายขายบริการไป คราวแรกนึกว่ารสชาติจะปฏิเสธเสียงแข็ง แต่กลับกลายเป็นว่าเขายอมรับแต่โดยดี หน้าที่ยังถามย้ำอยู่บ่อยครั้งด้วยว่าตกลงเธอจะรับอุปการะเขาหรือเปล่า

ข้าวสามมือกับเช็กก่อนนอนทุกคืน...

บ้าไปแล้ว! นี่เขาไม่คิดจะไปให้บริการสาวๆ คนอื่นบ้างเลย

หรือไร จู่ๆ จะมาเกาะติดแต่เธอคนเดียวโดยที่ไม่ได้เงินสักบาทนะหรือ ...เธอไม่เบื่อหรือ

อย่างไรเสียคืนนี้เธอก็ต้องไปที่คลับเฮราอีก ไม่แน่ว่าคงต้องเจอเขาแน่นอนพร้อมกับคำถามเดิมๆ ว่าเธอพูดจริงหรือพูดเล่นที่จะใช้บริการเขา

‘แล้วผมจะรอคำตอบจากคุณ...’

“คำตอบจากฉันคือเมื่อไรนายจะไปติดชิ่งกับคุณครองขวัญเขาสักที ฉันจะได้ถ่ายรูปเป็นหลักฐาน งานฉันจะได้จบและรับเงินมาอิตาลี...” พูดถึงเรื่องเงินแล้วแพรฟิไลก็เพิ่งนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้

“ตายแล้ว! ลืมทำเรื่องเบิกค่าสมาชิกจากคุณสุภาพล” หญิงสาวลืมหืมตาขึ้นแล้วคว้ากระเป๋าสะพายมาวางตรงหน้า หยิบใบเสร็จรับเงินออกมาทำเอกสารเบิกค่าใช้จ่ายทันที

จากนั้นก็โทร. ไปรายงานความคืบหน้าให้สุภาพลทราบ ซึ่งก็ยังเป็นเหมือนเมื่อวานนั่นก็คือครองขวัญไม่ได้มีนัดกับใครหลังจากคลับเฮราแล้วฝ่ายนั้นก็ตรงกลับบ้านทันที แต่มีเรื่องหนึ่งที่เธอไม่ได้รายงานไปตามตรงก็คือเรื่องของรชต ผู้ชายที่ครองขวัญอุปการะอยู่นั่นก็เพราะมีอะไรบางอย่างมาจุดความคิดของเธอเอาไว้ว่าบางทีเรื่องนี้อาจเป็นการเข้าใจผิดไปเอง

ทางด้านคนที่ถูกยึดเยียดให้เป็นผู้ขายขายบริการ ตอนนี้กำลังยืนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ที่หน้าต่างเมื่อคิดถึงเหตุการณ์เมื่อคืนหลังจากที่เขาเรียกร้องค่าบริการที่แพรฟิไลต้องจ่ายหากว่าต้องการจะอุปการะเขา

‘โกหกน่า แล้วคุณจะได้อะไรละคะถ้าคิดแค่นั้น’ อาจเพราะหญิงสาวมัวแต่ตกใจกับข้อเรียกร้องของเขา จึงไม่ทันได้สังเกตว่า

ตอนนี้แขนของเขารัดเธอแน่นกว่าเดิม ส่งผลให้ใบหน้าห่างกันแค่นี้คืบเท่านั้น

‘ได้ใกล้ชิดกับคุณไง’ เขาตอบไปตามตรงอย่างไม่คิดปิดบัง จากที่เคยคิดว่าคงไม่ได้เจอน้องแพรวของเขาอีกแล้ว ปรากฏว่าได้เจอตัวเป็นๆ แถมยังได้พูดคุยกันใกล้ๆ อย่างนี้ เรื่องอะไรที่เขาจะปล่อยให้ผ่านไปเฉยๆ

‘แล้วกับคนอื่นคุณคิดค่าบริการเท่าไร’ เธอดูเหมือนครุ่นคิดอย่างหนัก เท่านั้นเขาก็มองออกแล้วว่าเธอไม่ได้ตั้งใจจะซื้อบริการจากเขาจริงๆ หรือก แต่น่าจะโยนหินถามทางมากกว่า และเขาก็ไม่รู้ว่าคนตรงหน้ามีจุดประสงค์อะไรกันแน่

‘บอกไม่ได้ครับ เป็นความลับ แต่เชื่อเถอะว่าผมคิดให้คุณพิเศษที่สุดแล้ว’ เขามองเธออย่างสื่อความหมาย หวังลึกๆ ว่าแพรวจะจำเขาได้สักที

‘ทำไมละคะ’ คำถามนี้ของแพรวพิไลทำให้เขากระชับเอวเธอแน่นขึ้นอีกจนกลางลำตัวของทั้งคู่แนบชิดสนิทกัน

‘เอาไว้อีกหน่อยคุณก็จะรู้เองนั่นแหละ ว่าแต่ว่า...คุณจะตกลงได้รึยัง คินนี่ผมว่านะ’ ท้ายประโยคเขาน้มหน้าลงไปพูดใกล้หูเธอจนเกือบอดใจไม่ไหว อยากขบติ่งหูนั้นเล่นเหลือเกิน

‘ขอฉันไปคิดอีกหน่อยดีกว่า ฉันไม่อยากมีปัญหากับคุณครองขวัญนะ เพราะดูท่าทางเธอจะหวนคุณใช้เล่นเลยนะ’

สาวสวยคนนี้ก็ช่างกระไร เธออะก็เอาครองขวัญขึ้นมาอ้างตลอด แต่นั่นก็ทำให้เขารู้อะไรอย่างหนึ่ง

‘ผมเชื่อแล้วว่าคุณสนใจผมจริงๆ เพราะไม่อย่างนั้นคุณคงไม่รู้ว่าคุณครองขวัญเธอหวนผม’ เขาเห็นเธอทำท่าจะอ้าปากพูดอะไรสักอย่าง แต่ท้ายที่สุดแล้วเธอก็ปิดปากเงียบไม่เอ่ยอะไรออกมา เขาเดาว่าเธอคงเกลียดเขาไม่ออก

สมัยก่อนก็เป็นแบบนี้ เวลาเถียงเขาไม่ได้เจ้าตัวมักเงียบไปและ
ทำเพียงส่งสายตาพิฆาตมาให้เท่านั้นเอง

คิดถึงเหลือเกิน...คิดถึงช่วงเวลาพิเศษที่เป็นความลับระหว่างเรา
แค่สองคน

ล้มผ้าสแลนเบาที่นอน จากนั้นก็ค่อยๆ ไต่ขึ้นมาจนถึงหัวเข่า
ทำให้รชตยีนนิ่งไม่กล้าขยับเขยื้อนและก้มลงมองตัวต้นเหตุทันที
รอยยิ้มกระจายเต็มวงหน้า เพราะรู้ตั้งแต่แรกแล้วว่าใครมาอ่อน
เขาจึงไม่กล้าขยับขาเพราะกลัวว่าหลานชายตัวน้อยจะหกล้มกันจ้าบ้า

“ว่าไงครับคนเก่ง หัดเดินกับอาไหม” พุดจบก็ก้มลงไปจับมือ
น้อยๆ ทั้งสองข้างของหลานชาย จากนั้นก็ก้าวถอยหลังช้าๆ เพื่อให้
เจ้าตัวเล็กฝึกเดิน

วัชร บุตรชายของพชร ผู้เป็นพี่ชายได้แต่ยิ้มว่า อวดพินน้ำนม
ที่เล็กๆ สองซีกระหว่างที่ค่อยๆ ก้าวเท้าเตาะแตะไปข้างหน้า ยิ่งผู้เป็น
อาชมเปาะไม่ขาดปากก็ดูเหมือนจะยิ่งเพิ่มความเร็วในการเดินมากขึ้น

“ช้าๆ ลูกช้าๆ ไม่ต้องรีบครับ...เก่งมาก...โอ้โฮ หลานใครเนี่ย
เก่งที่สุดในโลกเลย”

พชรเดินเข้ามาในห้องนั่งเล่นแล้วทรุดตัวลงนั่งบนโซฟา มอง
น้องชายที่ช่วยพยุงพุงบุตรชายของเขาหัดเดินด้วยใบหน้ายิ้มกริ่ม

รชตเป็นคนรักเด็ก วันไหนที่เขาอยู่กับภรรยาไม่ว่าง บิดามารดาไป
ทำธุระข้างนอกจึงจำเป็นต้องฝากบุตรชายไว้ให้รชตดูแล ซึ่งเจ้าตัวก็
ไม่เคยอิดออด หน้าที่ยังทำได้ดีอีกด้วย

“ปิ่นแกอายุเท่าไรแล้ววะอาร์ต” บางทีเขาก็หลงๆ ลืมๆ ไปว่า
เขาห่างกับน้องชายกี่ปี

“ยี่สิบเก้าแล้วพี่” รชตตอบโดยไม่หันไปมองพี่ชาย เพราะคอย
แต่จับจ้องอยู่ที่หลานชายอย่างไม่ให้คลาดสายตา

“มีแผนรียังวะ หรือมีคนที่จะจีบๆ อยู่บ้างรึเปล่า”

คราวนี้เจ้าน้องชายหันมามองเขาแวบหนึ่งก่อนหันไปจับจ้อง
หลานชายตรงหน้าต่อ มุมปากยกขึ้นเล็กน้อยก่อนตอบ

“แฟนยังไม่มีเป็นตัวเป็นตน แต่ถ้าถามถึงคนที่กำลังจีบๆ อยู่ก็
มีนะ” รัชตตอบพลางยกคิ้วให้พี่ชาย

“ถามจริง...ใครวะ” ได้ยินน้องชายตอบแบบนี้จัดว่าเป็นสัญญาณ
ที่ดีที่อีกฝ่ายจะได้เป็นฝั่งเป็นฝาในเร็ววัน

“รุ่นน้องที่เคยเรียนที่เดียวกันนะ” รัชตตอบยิ้มๆ สีน้าดูมี
ความสุขตอนที่พูดถึงหญิงสาวคนนั้น

“ก็ดี จะได้เลิกล่องลอยสักทีนะแกนะ...ฝากเจ้าวัชรด้วยละ ขอ
ไปหาอะไรกินก่อน” พูดจบพราก็ลุกขึ้นเดินไปห้องครัว

ขณะที่รัชตก็ซ่อนอุ้มหลานชายไว้ในอ้อมกอดเมื่อเห็นว่าเจ้า
ตัวเล็กฝึกเดินได้สักพักแล้ว

ชายหนุ่มคลี่ยิ้มบางๆ เมื่อนึกถึงใบหน้าสวยเซ็กซี่กับรอยยิ้มหวาน
บาดใจของแพรวไฟโล ไม่รู้วาคืนนี้เธอจะไปทีคลับอีกหรือไม่ แต่อย่างไร
เสีย เขาคิดว่าจะต้องเจอเธออีกอย่างแน่นอน ในเมื่อเสียค่าสมาชิก
ไปแล้วเป็นแสน คงไม่คิดไปแค่วันเดียวกระมัง

แต่ท่าทางของหญิงสาวทำให้รัชตรู้สึกสงสัยบางอย่าง จากที่คุย
และใกล้ชิดกันเมื่อคืนที่ผ่านมา แพรวไฟโลไม่ใช่ผู้หญิงไวไฟ และไม่ใช่
ผู้หญิงที่รักสนุกหรือชื่นชอบ One Night Stand อย่างแน่นอน เธอเหมือน
มาจับผิด หรือมาล้วงเอาข้อมูลอะไรสักอย่างมากกว่า และเขาก็ต้องรู้
ให้ได้ด้วยว่าเธอกำลังคิดจะทำอะไร

เป็นอีกคืนที่แพรวไฟโลตามมาเผ้าครองขวัญที่คลับเฮรา
สามวันแล้วที่เธอให้เจดियाเป็นฝ่ายติดตามเป้าหมาย จากการรายงาน
ของเจดियाจึงทำให้เธอรู้ว่าครองขวัญมีกิจวัตรประจำวันเหมือนกัน
เกือบทุกวัน นั่นก็คือเข้าร้านเสริมสวยหรือสปา เดินห้างสรรพสินค้า

บางวันก็ไปงานเปิดตัวของสินค้าสารพัดแบรนด์เนมชั้นนำ ตกเย็นก็สังสรรค์กับเพื่อนฝูง จะมีก็แค่เมื่อคืนที่ผ่านมาที่ต่างออกไปจากทุกวันนี้ก็คือไปงานเลี้ยงวันเกิดของนักธุรกิจคนหนึ่งในโรงแรมระดับห้าดาว แต่หลังจากนั้นครองขวัญก็ชักชวนเพื่อนฝูงให้มาเดินรำที่คลับเฮรา...วันนี้เช่นกัน

คืนนั้นที่ครองขวัญพาเพื่อนมาที่คลับก็มีแต่ผู้หญิง เธอจึงไม่เห็นความผิดปกติใดๆ ของเป้าหมาย นอกจากความสนุกสนานของสาวไฮโซทั้งกลุ่มที่ได้ลิลาศกับหนุ่มหล่อ อีกทั้งรสชาติไม่ได้มาที่คลับ เธอคิดว่าคงเป็นวันหยุดประจำสัปดาห์ของเขา จึงไม่เห็นครองขวัญกับรชตนั่งเฝ้ากันเหมือนวันนั้น

แต่ก็เชื่อว่าแพรวไฟจะถอดใจ คืนนั้นเธอขับรถตามครองขวัญไปเรื่อยๆ เพราะคิดว่าเจ้าตัวน่าจะนัดแนะกับผู้ชายที่เลี้ยงดูไว้อย่างรชตเพื่อไปหาความสุขกันที่ไหนสักแห่งเช่นโรงแรมหรือคอนโดฯ แต่ปรากฏว่าคืนนั้นครองขวัญขับรถกลับบ้านทันทีที่ออกจากคลับ...และแน่นอนว่าเธอไม่ได้ข้อมูลอะไรอีกตามเคย

หญิงสาวนั่งเท้าคางมองไปเรื่อยเปื่อยด้วยความเบื่อหน่ายอย่างบอกไม่ถูก ตรงกลางฟลอร์มีครองขวัญกับชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังเต้นรำเข้าคู่กันอย่างสนุกสนานเพราะเป็นจังหวะเร็ว และเธอก็ไม่รู้ว่าจังหวะนี้เรียกว่าอะไร แต่ดูแล้วหากไม่ชำนาญการเต้นจังหวะนี้จริงๆ มีหวังได้เหยียบเท้าหรือหกล้มกันแน่นอน

เขาไปไหนของเขานะ...ตาคู่สวยกวาดมองไปรอบๆ อีกครั้งอย่างรวดเร็วพลางถอนหายใจ จากนั้นร่างกายก็แข็งทื่อเมื่อคิดขึ้นได้ว่ากำลังเผลอต้มองหารชตอย่างไม่น่าให้อภัย

“บ้าจริง” เธอทิ้งตัวลงที่โซฟาอย่างแรง ก่อนยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นจิบเพื่อดับอารมณ์คุกรุ่นของตัวเองที่ดันเสียสมาธิเพราะผู้ชายคนนั้นจนได้

แพรวฟีไลยกสองมือขึ้นตบแก้มตัวเองเบาๆ เพื่อเรียกสติกลับคืนมา ตอนนี้เธอกำลังทำงานอยู่จะไขว่ไขวเพราะสิ่งเร้าแสนเย้ายวนอย่างรสชาติไม่ได้เป็นอันตราย...ถึงแม้รูปร่างหน้าตาของเขาคะเชิญชวนเป็นอย่างยิ่งก็เถอะ

“ออกไปเดินรำไหมครับ นั่งเฉยๆ จะเบื่อซะเปล่า” เสียงทุ้มของผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้นข้างตัว

ครั้นพอแพรวฟีไลหันมองตามเสียงจึงรู้ว่าเขาคือหนึ่งในครูสอนลีลาศที่เนื้อหอมที่สุดของคลับรองลงมาจากกรีซ

เธอยิ้มให้เขาบางๆ ก่อนส่ายหน้าให้ช้าๆ ก่อนตอบ “เห็นทีจะไม่ไหวละค่ะ เพราะจังหวะนี้ฉันเดินไม่เป็น มันเร็วเกินไป ฉันเดินได้แค่วอลซ์กับปิกินเท่านั้นเอง...เชิญนั่งสิคะ” เธอบ้วนน้ำไปทางโซฟาอีกด้าน ชายหนุ่มจึงทรุดตัวลงนั่งอย่างว่าง่าย

“ผมซาคริตครับ เป็นครูสอนลีลาศของที่นี่”

“แพรวค่ะ...ฉันเห็นคุณเต้นกับคุณครองขวัญบ่อยๆ” สมอของแพรวฟีไลมีไฟสว่างวาบ...ในเมื่อถามกับกรีซมักไม่ได้ข้อมูลเท่าไรนักเพราะเขาไม่ค่อยแย้มพรายอะไรออกมาให้ฟัง ฉะนั้นหากถามกับคนอื่นฯ อาจจะได้ข้อมูลมากกว่าก็เป็นได้

“คุณรู้จักกับคุณครองขวัญด้วยหรือครับ” เขาเลิกคิ้วขึ้นอย่างสงสัย แต่แวตที่มองเธอกลับมีความพึงพอใจฉายชัดอยู่

“ก็เคยเจอกันตามงานสังคัมบ่อยๆ นะค่ะ แต่เราไม่ค่อยสนิทกันนักหรอก ไม่น่าเชื่อเลยนะค่ะว่าจะเจอเธอที่นี่” แพรวฟีไลพยายามผ่อนคลายและทำตัวให้เป็นธรรมชาติมากที่สุดยามที่ปดออกไป คาคหวังเต็มเปี่ยมว่าน่าจะได้อะไรเด็ดๆ จากครูสอนลีลาศคนนี้บ้างไม่มากก็น้อย

“คุณขวัญเธอเป็นแขกกิตติมศักดิ์ของที่นี่ครับ มาเกือบทุกวัน พนักงานจะรู้จักเธอดีเพราะคุณขวัญเธอเฟรนด์ลีมาก” แม้ซาคริตจะ

ชื่นชมครองขวัญ แต่สายตาที่เขามองเธอนั้นดูหวานเชื่อมหยดย้อยเสียยิ่งกว่าตอนที่ชมตมของเธอเสียอีก

“ดูท่าทางคุณคงชอบเธอน่าดู” แพรพิไลลองหย่อนเบ็ดไปอีกครึ่ง เพราะบางทีครองขวัญอาจจะไม่ได้เลี้ยงดูหนุ่มหล่อแค่คนเดียวก็ได้

“เป็นธรรมดาครับเพราะคุณขวัญเธอไม่ถือตัว ว่าแต่คุณแพรเถอะ สนใจอยากลองเต้นจังหวะนี้ดูบ้างไหมครับ ผมยินดีสอนให้ะ ยังมีพื้นฐานมาแล้วยิ่งง่าย ลองเต้นไม่กี่ครั้งก็สบายแล้ว”

“จังหวะนี้เรียกจังหวะอะไรคะ” เธอเลื่อนสายตาไปที่ฟลอร์อีกครั้ง เห็นผีเท้าเหยียบย่ำสับสนของแต่ละคนแล้วรู้สึกถอดใจ คิดแล้วก็อดนับถือครองขวัญไม่ได้ ช่างมีพรสวรรค์ในด้านการเต้นเสียจริง

“รุมบ้าครับ จังหวะนี้ก็มีหลายสเตป แต่ผมจะสอนแบบง่ายๆ ให้ก่อนดีกว่า...เชิญครับ” ชายหนุ่มลุกขึ้นยืนแล้วยื่นมือมาให้จับ

แพรพิไลอดคิดไปถึงรชตไม่ได้ จำได้ว่าครั้งนั้นเขาก็ยื่นมือมาอย่างนี้เช่นกัน...เธอพยายามสลัดภาพของเขาทิ้ง จากนั้นก็ลุกขึ้นยืนแล้ววางมือลงไป

ชาคริตพาแพรพิไลมาที่ริมสุดของฟลอร์สำหรับคนที่เพิ่งหัดเต้น เพื่อไม่ให้เป็นการรบกวนคนที่เต้นเป็นอยู่แล้วตรงกลางฟลอร์ ชายหนุ่มยิ้มต้อนรับเธออนุญาต จากนั้นก็จับมือเธอไว้ทั้งสองข้าง

“Basic Movement ก่อนนะครับ เกี่ยวกับการก้าวเท้า จังหวะแรกผมก้าวเท้าซ้าย คุณแพรถอยเท้าขวา จังหวะที่สองถ่าน้ำหนักมาที่เท้าซ้าย เท้าขวาอยู่ที่เดิม จังหวะที่สามเท้าขวาคืบมาแล้วก้าวไปด้านข้าง จังหวะที่สี่ถ่าน้ำหนักไปที่เท้าขวา ใช่ครับ อย่างนั้นแหละดีมากครับ” เขาสอนเธอซ้ำๆ อย่างใจเย็นพร้อมกับนับจังหวะให้ด้วย

และเป็นอีกครั้งที่หญิงสาวเอาแต่จดจ่ออยู่กับเท้าของตัวเองจนไม่ทันได้มองสิ่งรอบข้าง แม้กระทั่งว่าชาคริตปล่อยมือเธอไปครั้งหนึ่ง

แล้วมาจับใหม่อย่างรวดเร็วเธอก็ไม่แม้แต่จะเงยหน้ามองดู

“พอจับจังหวะได้รึยังครับ” ทว่าพอจับประโยคนี้อัฒพรพิลไคก็เงยหน้าขึ้นทันทีพร้อมกับที่เท้าหยุดการเคลื่อนไหว

“ฮะ! คุณอาร์ต” ทันทีที่เห็นว่าเป็นใคร มือที่เกาะกุมกับเขาอยู่ก็รู้สึกร้อนวูบวาบขึ้นมา ทั้งที่ตอนที่จับกับชาคริตเธอยังรู้สึกเฉยๆ อยู่ด้วยซ้ำ

“สวัสดีครับ ชาคริตคงบอกคุณแล้วว่าจังหวะรุมบ้ำมีหลายสเตปฝึกวันเดียวอาจจะยังไม่เป็น ทางที่ดีคุณน่าจะมาที่นี่ทุกวัน” เขาพูดยิ้มๆ ขณะที่ยังจับมือของเธออยู่แม้ว่าจะหยุดการฝึกก้าวเท้าไปแล้วก็ตาม

“เมื่อวานฉันก็มา” อัฒพรพิลไคก็อยากตอบปากตัวเองนักที่เปลือยน้ำเสียงเหมือนตดต้อเขา ยิ่งเห็นชายหนุ่มยิ้มกว้างจนดาบิทยิเธอก็รู้ทันทีว่าพลาดแล้ว

“เมื่อวาน...เป็นวันหยุดของผมนะครับ แต่ถ้าผมรู้ว่าคุณแอมมาที่นี่ รับรองเลยว่าผมจะรีบมาหาคุณแอมทันทีแม้ว่าจะไม่ได้ค่าแรงก็ตาม”

ได้ยินชายหนุ่มพูดอย่างนี้หญิงสาวก็หมดคำพูดจะต่อล้อต่อเถียง ซึ่งขณะนั้นเป็นเวลาที่เขาเปลี่ยนเพลงพอดี

“เรามาท่อกันดีไหมครับ” เขาบีบมือเธอเบาๆ อัฒพรพิลไคจึงเพิ่งรู้สึกตัวว่าตอนนี้มีคู่ของตนคนเดียวที่ยืนนิ่งอยู่ข้างฟลอร์

“แล้วคุณชาคริตล่ะคะ” หญิงสาวหันมองไปรอบๆ ก็เห็นคนของตัวเองถามหาไปเด่นรำกับหญิงสาวอีกคนหนึ่ง

“เขาไปดูแลลูกค้าคนอื่นนะ” พุดจบเขาก็ยกมือเธอลขึ้นระดับเอวก่อนเป็นฝ่ายเริ่มต้นเข้าจังหวะก่อน

² เพลง “ริมฝั่งน้ำ” ศิลปิน: สุนทราภรณ์

ริมฝั่งน้ำ พริ้วเพื่อละเมอครวญ เคยขึ้นชนเมื่อหวนคะนึงไป
จิตใจยังขึ้นชู...²

“ต่อไปเป็น ฟิกเกอร์ อันเดอร์ อาร์ม เดี่ยวผมจะนับจังหวะให้
เหมือนควราที่แล้ว ตอนหมุนใช้เท้าซ้ายหมุนนะครับ”

แสงเดือนส่องยิ่งมอแล้วจิตเผลอ เธอยังอยู่ เคล้าคลอคู่ขึ้นชู
รู้สึกเหมือนเดือนใจจำ...

“หมุนครับ”

เธอหมุนตามที่เขาบอก แต่เพราะมือถูกชูขึ้นสูงกะทันหัน อีกทั้ง
ตอนกำลังหมุน สายตาไปประสานกับครองขวัญเข้าพอดีจึงทำให้เสีย
จังหวะไปเล็กน้อย ผลคือสันสูงของเธอพลิกจนเกือบล้ม โชคดีที่รชต
คว้าเอวไว้ได้ทันช่วงที่

“ขอบคุณมากค่ะ” แพรพิไลเงยหน้าขึ้นมองเขาเป็นจังหวะเดียวกับ
ที่เขายกข้อมือมาพอดี ส่งผลให้ใบหน้าของทั้งคู่ห่างกันแค่นิ้วกั้น
ใกล้กันจนรู้สึกได้ถึงลมหายใจอุ่นร้อนของเขารอบบนผิวแก้ม

เธอกับฉัน ก่อนนั้นเคยขึ้นฉ่ำ ริมฝั่งน้ำสุขล้ำฉันจำได้ อะไรจะ
เทียมทัน...

“เป็นอะไรี่เปล่า ขาแพลงไหมครับ” เขาถามโดยที่สายตาไม่
ละไปจากวงหน้าของเธอแม้แตวินาทีเดียว

วงแขนที่รัดเอวไว้ดูเหมือนจะแน่นขึ้นจนแพรพิไลรู้สึกเหมือน
กำลังถูกเขากอดแล้วจมหายไปกับแสงอกของเขา

“มะ...ไม่แน่ใจค่ะ คงต้องลองขยับขาดู” เธอตอบพลางหลบ
สายตาของเขาลงมองพื้น

รชตจึงค่อยๆ คลายวงแขนออกอย่างอ้อยอิ่ง สายตาที่มอง
หญิงสาวดูลึกซึ้งยิ่งกว่าเดิมจนแพรพิไลไม่กล้าสบตาด้วย ได้แต่ลอง
ขยับข้อเท้าเพื่อแก้เจ็บ

รชตมองอาการขัดเขินของหญิงสาวตรงหน้าด้วยความเอ็นดู

สำหรับเขาแล้วจัดว่าเป็นของหาดูยากเลยทีเดียวที่จะเห็นแม่ตัวแสบ
ของเขาเงินจนหน้าแดงทำอะไรไม่ถูก

เขาหันมองชาคริตที่กำลังสอนหญิงสาวคนหนึ่งเดินรำแล้ว
อดคิดไม่ได้ว่าหากเมื่อครู่เป็นผู้ชายคนนั้นที่รับแพรฟิไลไว้ในอ้อมแขน
จะเป็นอย่างไรบ้างหนอ คิดแล้วคงบาดตาน่าดู เพราะแค่เขาเข้ามาใน
คลับแล้วเห็นเธอจับมืออยู่กับผู้ชายคนอื่นเขาก็รู้สึกไม่พอใจจนต้องไป
ยืนใกล้ๆ แล้วส่งสัญญาณบอกชาคริตให้ถอยออกมา จากนั้นเขาก็
เข้าไปสวมรอยแทน

การกลับมาเจอกันอีกครั้งคราวนี้ ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็ไม่มีทาง
ปล่อยให้เธอหลุดมือไปอีกครั้งเด็ดขาด

“ทำไมจึงหะนี้ยากจัง มียากกว่านี้อีกไหมคะเนี่ย” แพรฟิไลทำ
หน้ามึนเพราะผลอเหยียบเท้ารชตไปหลายครั้งแล้ว แต่เขาก็ไม่บ่น
ไม่โกรธเลยแม้แต่น้อย

“แปลว่าคุณแพรไม่ถนัดจังหะเร็วๆ ความจริงแล้วมันก็ขึ้นอยู่กับ
กับคนชอบด้วยนั่นแหละ จังหะที่เร็วกว่านี้อีกนิดก็จะมีกัวราชา แต่
บางคนก็บอกว่ากัวราชาง่ายกว่ารุมบ้า มันเลยเอามาวัดกันไม่ได้” รชต
ตอบอย่างใจเย็น

แพรฟิไลสังเกตเห็นว่าทุกครั้งเวลาที่ชายหนุ่มคุยกับเธอ มุมปาก
ของเขามักยกยิ้มขึ้นเล็กน้อยอยู่เสมอ ดูมีเสน่ห์เสียจนไม่อยากถอน
สายตากลับ

แต่ถ้าเธอไม่ถอนออกมาเสียตั้งแต่ตอนนี้ เกรงว่าคงไม่ต้อง
ทำงานทำการกันแล้ว ผู้ชายอะไร แรงดึงดูดมากเสียจนน่าหวาดหวั่น!

แพรฟิไลผินหน้าไปมองครองขวัญ ซึ่งนั่งดื่มอยู่ที่โต๊ะโดยมี
ชาคริตนั่งอยู่ด้วย หญิงสาวแบ่งสมาธิจดจ่อไปที่สองคนนั้นทันที เพราะ
มือของสองหนุ่มสาวเกาะกุ่มกันอยู่ สักพักชาคริตก็ถอนมือกลับ ขณะที่
ที่ครองขวัญเอามือลากโต๊ะมาจนกระทั่งถึงกระบี่ถือใบเล็กของตัวเอง

มองผิวเผินเหมือนสองคนนี้แค่จับมือกันแล้วปล่อย แต่สำหรับ แพรพิไลที่ลอบมองตาแทบไม่กะพริบนั่นรู้สึกได้ว่าการจับมือกันของ ทั้งคู่มั่นไม่ธรรมดา ซาคริตสงอะโรบางอย่างให้ครองขวัญ และครอง ขวัญเก็บสิ่งนั้นใส่กระเป๋าค้างด้วย!

“โอ๊ย!” เสียงร้องเบาๆ ของรชตเรียกสายตาของแพรพิไลกลับมาที่เขาทันที

“อู๊ย! ขอโทษค่ะ เจ็บไหมคะคุณอาร์ต ฉันไม่ได้ตั้งใจ” หญิงสาว ก้มลงมองร่องเท้ามันปลาบของเขาซึ่งมีรอยรองเท้าของเธอเข้าไปเต็มๆ ร่องเท้าคู่นี้มองดูก็รู้ว่าราคาไม่ธรรมดา แต่ตอนนี้กลับยับเยินเพราะเธอ คนเดียว

“ดูเหมือนคุณแพรไม่ค่อยมีสมาธิเท่าไรเลย ไปนั่งพักกันดีกว่า ใหมครับ”

แพรพิไลรีบพยักหน้าทันที เพราะโต๊ะของเธอสะดวกต่อการแอบ มองครองขวัญเป็นอย่างยิ่ง

“สาวๆ คนอื่นจะไม่ว่าเอาหรือคะที่ฉันกักตัวคุณไว้คนเดียว” หญิงสาวทำเสียงกระเจ้ากระงอด ทั้งที่ความหมายแท้จริงในใจคือ ต้องการไล่ให้เขาไปดูแลโต๊ะอื่น เพื่อที่เธอจะได้ทำงานตรงนี้ได้ อย่างเต็มที่

“คืนนี้ผมมีเวลาให้คุณทั้งคืน” เขาพูดประโยคสี่ความนัย ทวง คำตอบที่เธอเคยถามเอาไว้เป็นแน่...

ให้ตายสิผู้ชายคนนี้ เขาไม่คิดจะปล่อยผ่านไปบ้างเลยหรือ อยากรู้จริงๆ ว่าตอนนี้เขามีผู้หญิงเลี้ยงดูกี่คนกันแน่ และมีรายได้ ต่อเดือนเท่าไรกัน

“ฉันต้องตอบตีกับผู้หญิงคนอื่นด้วยรีเปล่าถ้าอยากแย่งคุณมาเป็นสมบัติส่วนตัว”

รชตหัวเราะขลุกลั่นในลำคอ แว่ตาวาววามจนเห็นแล้วอด

ใจเต้นแรงไม่ได้

“ไม่ต้องไปติดกับใครเลยครับคุณแพรว ถ้าคุณอยากให้ผมเป็นสมบัติส่วนตัวของคุณจริงๆ ผมก็ยินดีจะเป็น”

แพรวพิไลผินหันมองไปทางอื่นพลางยกแก้วขึ้นดื่มแก้ใจ ก็รู้อยู่หรือกว่าผู้ชายขายบริการส่วนใหญ่มักปากหวานช่างเอาอกเอาใจแบบนี้กันทุกคน แต่ขนาดว่าเธอภูมิด้านทานคำหวานเหล่านี้ค่อนข้างเข้มแข็งก็ยังอดหน้าร้อนไปกับคำพูดและสายตาทหวานเชื่อมของเขาไม่ได้...ร้ายกาจจริงๆ

หญิงสาวมองไปที่โต๊ะของครองขวัญอีกครั้ง แต่ไม่เห็นอีกฝ่ายนั่งอยู่ที่โต๊ะ จึงคิดว่าคงลุกไปเข้าห้องน้ำ และเพื่อไม่ปล่อยให้เสียโอกาสทองนี้ไป แพรวพิไลจึงรีบลุกตามไปทันที

“ขอตัวไปเข้าห้องน้ำก่อนนะคะ”

ชายหนุ่มพยักหน้าให้พร้อมรอยยิ้มอ่อนๆ เธอจึงรีบก้าวฉับๆ ตรงไปยังสุขาที่อยู่มุมสุดนั่นทันที ได้แต่ภาวนาให้ครองขวัญยังอยู่ในนั้น และคำภาวนาของเธอก็สัมฤทธิ์ผล

...

ครองขวัญยืนค้นหาอะไรบางอย่างอยู่หน้ากระจกบานใหญ่ ดูสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อแพรวพิไลเดินเข้าไปใกล้ๆ แล้วหยิบลิปสติกขึ้นมาเติมเรียบปาก เธอหลบสังเกตจากด้านข้างก็เห็นครองขวัญหยุดการค้นหา ‘สิ่งนั้น’ ทันที พร้อมกับการชักสีหน้าด้วยความไม่พอใจเหมือนเธอไปขัดจังหวะ แม้ว่าเจ้าตัวจะพยายามปกปิดอาการแค่นั้น แต่สำหรับแพรวพิไลที่ช่างสงสัยช่างสังเกตย่อมจับกิริยานั้นได้ไม่ยาก

ครองขวัญเดินลงลิ้นเท้าเสียงดังกว่าปกติทำให้แพรวพิไลรู้ตัวว่าคงทำให้อีกฝ่ายไม่ชอบหน้าเสียแล้ว หญิงสาวได้แต่ยกไหล่อย่างไม่สนใจ ก่อนจะเริ่มประมวลผลความเป็นไปได้เกี่ยวกับเรื่องของครองขวัญ

สิ่งของอะไรหนอถึงต้องทำให้ทุกคนให้และคนรับต้องหลบๆ ซ่อนๆ และเมื่อคิดรวมเหตุการณ์ทั้งหมดตั้งแต่วันแรกที่เธอตามติด ครองขวัญมา คำคำหนึ่งก็ผุดขึ้นในหัวของเธอทันที

ยาเสพติด!

แพรวพิไลตัวชาวบเมื่อความเป็นไปได้ข้อนี้เด่นชัดขึ้นเรื่อยๆ เพราะหากเทียบกันตามหลักความเป็นจริงแล้ว ผู้หญิงวัยอย่างครองขวัญไม่น่าจะมาเที่ยวคลับเฮราได้เกือบทุกวันแบบนี้แน่นอน แต่นี่ ครองขวัญถึงกับเป็นลูกค้ายึดติดศักดิ์ของที่นี่ มาแทบทุกวันแม้จะมาคนเดียวก็ยังมา และเหตุผลนี้กระมังถึงทำให้สุก้าพลสงสัยว่าภรรยา กำลังนอกใจ

“อย่างนี้เอง” แพรวพิไลพยักหน้าขึ้นลงซ้ำๆ เมื่อจิกซอร์ทั้งหลาย เริ่มต่อกันได้จนเกือบสมบูรณ์ และเธอก็ค่อนข้างมั่นใจว่าคนที่นำยา เหล่านั้นมาก็คือบรรดาครูสอนลีลาศรูปหล่อทั้งหลายนี่ละ

หน้อย! คิดจะใช้ความหล่อมาหลอกล่อขายยานี่เอง

จู่ๆ ความผิดหวังก็ค่อยๆ แทรกซึมเข้ามาในความรู้สึกเมื่อนึกถึง ใบหน้าของรชต น่าแปลกที่เจอกันแค่สองครั้ง แต่เธอรู้สึกราวกับว่า คู่ที่เคยกับเขามานานแสนนานอย่างไรอย่างนั้น อาจเพราะความเป็นกันเองและความช่างเอาใจใส่ของเขา เธอจึงเสียใจและเสียความรู้สึก ขึ้นมาทันทีหากเรื่องที่คาดการณไว้เป็นความจริงขึ้นมา

แพรวพิไลเดินกลับมาในที่โต๊ะแต่ไม่เห็นรชตอยู่ที่เดิมแล้ว ครั้นพอมองไปรอบๆ ก็เห็นเขากำลังยืนคุยกับหญิงสาวคนหนึ่ง ผู้หญิง คนนั้นดูอบอุ่นน่ารักกับเขาอย่างเห็นได้ชัด ผงกศีรษะขึ้นลงเพื่อรับคำสั่ง ตลอดเวลาก่อนเดินจากไป

เมื่อเห็นเขากำลังจะหันมาทางนี้ แพรวพิไลจึงรีบถอนสายตากลับ มาแล้วหลุบตาลงมองแก้วเครื่องดื่มตรงหน้า จากนั้นก็เบิกตากว้างเมื่อ

นี่กะไรบางอย่างขึ้นมาได้จึงรีบคว้ามือเรียกพนักงานทันที

“น้องคะ แก้วนี้เก็บไปเลยคะ และขอแก้วใหม่ให้พี่ด้วย เอาแบบ เดิมนี้แหละ”

แพรวพิไลไม่ไว้ใจรสชาติ เมื่อครู่ตอนที่ไปเข้าห้องน้ำไม่รู้เขาจะแอบ เอาอะไรใส่ลงในเครื่องดื่มของเธอบ้างรีเปลาะ ฉะนั้นป้องกันไว้ก่อนเป็น ดี ดูจากความอ่อนน้อมที่พนักงานมิให้รสชาติ เขาน่าจะเป็นเจ้าพ่อตัวเอ้ เลยทีเดียว...คนเรานี้ดูแต่หน้าตาไม่ได้จริงๆ

รถลอบยืมเมื่อเห็นแพรวพิไลขอเปลี่ยนแก้ว เขาไม่โกรธที่เธอไม่ ไว้ใจเขา กลับรู้สึกชื่นชมไหวพริบของเธอด้วยซ้ำไป เป็นแบบนี้ละดีแล้ว จะได้เอาตัวรอดจากปากเหยี่ยวปากกาได้

ชายหนุ่มยังเดินไปไม่ถึงโต๊ะของหญิงสาว ทว่าปารุส ลูกน้อง คนสนิทก็มากระซิบบอกอะไรบางอย่าง เขาจึงต้องเดินออกจากตรงนี้ ไปทำเรื่องสำคัญเสียก่อน

ขณะที่รถกำลังจะเดินเข้าไปด้านหลัง เขาก็หันมองไปที่แพรวพิไลอีกครั้ง เริ่มขังใจว่าจะเดินเข้าไปบอกลาเธอก่อนดีหรือไม่ เพราะ งานด่วนที่เข้ามาก็สำคัญอย่างยิ่งยวด...แต่สุดท้ายเขาก็เลือกทำตาม หัวใจของตัวเอง

“พรงี้คุณแพรวจะมาไหมครับ” เขาถามเธอด้วยใบหน้าเปื้อนยิ้ม เห็นหญิงสาวทำหน้าครุ่นคิดครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้าให้แทนคำตอบ รอยยิ้มของเขาก็ยิ่งกว้างขึ้นไปอีก

“ดีครับ มาให้ได้นะ ผมจะรอ” เขาเดินถอยหลังออกไปอย่าง อ้อยอิ่ง เพราะไม่อยากแยกจากเธอตอนนี้ ยิ่งเห็นเธอโบกมือลาอย่าง น่ารักน่าชังพร้อมกับกะพริบตาปริบๆ เขาก็ยิ่งรู้สึกมันเขี้ยวจนอยากเดิน เข้าไปคว้าตัวมาหอมแก้มหนักๆ สักทีสองที แต่ก็ได้แค่คิด เพราะขึ้น ทำอย่างนั้น เธอคงมองเขาในแง่ลบแน่นอน

แต่จะว่าไป จะมีอะไรแย่ไปกว่าการที่ถูกเธอมองเป็นผู้ชาย

ชายตัวได้อีกแล้ว แม่คุณก็ช่างคิดได้นะ ทำทางของเขาดูเหมาะกับอาชีพนั้นมากเลยหรือ

รชตเดินเข้ามาบริเวณด้านหลังสำหรับพนักงานซึ่งมีกริชกับปารุส มือขวาของเขายืนรออยู่ก่อนแล้ว “ไปกันเถอะ” จากนั้นเขาก็เดินนำทั้งสองคนออกไปจากคลับทันที

คล้อยหลังรชต แพรพิไลก็หันมาให้ความสนใจครองขวัญต่อดูเหมือนอีกฝ่ายจะหา ‘สิ่งนั้น’ เจอแล้ว เพราะเมื่อครูเห็นรื้อค้นกระเป๋าด้วยท่าทางลุกลี้ลุกลน เมื่อเจอแล้วก็เอากีบไว้ในกระเป๋าสตางค์ในช่องใส่เหรียญ จากนั้นก็ลุกขึ้นแล้วหันไปมองชาคริตครุ่นหนึ่งเหมือนส่งสัญญาณอะไรสักอย่างแล้วเดินออกจากคลับไป

แพรพิไลรอบประมาณหนึ่งนาที่จึงเดินตามออกไปบ้าง โดยทำที่เดินอ้อยอิ่งรอกจนกระทั่งรถของครองขวัญขับพ้นประตูไปแล้วจึงรีบสาวเท้าจนเกือบวิ่งไปที่รถของตัวเอง แล้วขับตามรถของครองขวัญไปห่างๆ อย่างไม่ให้คลาดสายตา

หญิงสาวขับรถตามครองขวัญมาเรื่อยๆ จนกระทั่งถึง
คอนโดมิเนียกลางเก่ากลางใหม่ย่านชานเมือง ความคิดที่ว่าครองขวัญแอบนัดคู่ขาไว้เริ่มตึกกลับเข้ามาในหัวอีกครั้ง เธอเห็นครองขวัญจอดรถไว้ที่ด้านหลังอาคารซึ่งเป็นมุมมืด ไม่มีไฟส่องสว่างจึงรีบขับไปจอดอีกด้านเพื่อไม่ให้อีกฝ่ายสงสัย

แพรพิไลแอบมองครองขวัญจากทางกระจกหลังแล้วหัวคิ้วก็ค่อยๆ ขมวดเข้าหากันเรื่อยๆ เมื่อมีปริศนาให้ต้องขบคิดอีกแล้ว

“นี่มันที่ไหนกันเนี่ยดูลับๆ ล่อๆ แล้วทำไมต้องมีคนยืนเฝ้าหน้าประตูตั้งสองคน”